

UNUTAMADIKLARIM

Ekrem VAHAPLAR

İzmir
Nisan 2012

ÖNSÖZ

Emekli olduktan sonra, göreve başladığımda öğretmenim olduğum öğrencilerimin bazıları ile yeniden buluşmak nasip oldu. Birkaç defa bir araya geldikten sonra, başarılı ve büyük bir organizasyonla, yüzlercesi ile buluşup aynı salonda olmak ve aynı havayı teneffüs etmek çok az insana kısmet olur. Ben o mutluluğu yaşamış bir öğretmenim. Onlarla yeniden bir arada olmanın mutluluğunu tarif etmek imkansız. Onların da birçoğu emekli olmuş, torun sahibi olanları bile var. Acı tatlı yaşamış kocaman bir 40 yıl var.

Bir araya gelince, avcılarının av anıları, erkeklerin askerlik anıları gibi onlar da yatılı okudukları okulun anılarından başka konuşulacak konu bulamıyorlar. Böyle bir toplantıda onlara hatırlattığım bazı olayları, şimdilerde daha ilginç buldukları için, bunları yazmamı isteyenler oldu. Yazıp yazamayacağım hakkında tereddütlerim vardı. Yazar değilim. Yazdıklarım okunur mu bilmem. Edebi bir değer taşımayacağı konusunda kuşku yok. Ama bana yapılan bu öneri aklımın bir kenarında, en azından denemem için beni durmadan dürtüyordu. Denemek için bir iki teşebbüsüm sonuçsuz kalsa da, o dürtü hiç eksilmedi. Nihayet karar verdim ve “eser” denilebilirse buradakileri karaladım.

Yazdıklarım sadece hatırlayabildiklerimdir. Adı geçmeyen öğrencilerin adını ya kasten vermek istemedim, ya da hatırlayamadığımdandır. Yazdıkça yeniden yaşadığım için, bana bu öneride bulunup yazmama sebep olanlara teşekkür ederim. Ayrıca desteğinden dolayı eşim Melek’e, yardımlarından dolayı oğlum Alper’e ve hak eden herkese sonsuz teşekkürler.

Umarım okudukça sizin de anılarınız tazelenir veya emekli olduktan sonra bile bir nebze daha ders çıkarırsınız.

Ekrem Vahaplar

Yıl 1971. Ege Üniversitesi Fizik Matematik Bölümünden mezun olmuştum. Aynı yıl İzmir Yüksek Öğretmen Okulu da bitmişti. Sınav döneminin sona ermesi bir öğrenci için ne kadar mutluluk verici bir şeydi. Ders çalışma derdinin bitmiş olmasının rahatlığı içinde idik ki, tayin evraklarının Ankara'ya gönderilmiş olması nedeni ile önümüzdeki pazartesi günü atama kurlarının çekileceğı haberi geldi. Bu, en geç Pazar günü Ankara'ya gidilmesi anlamına geliyordu. Anlaşılan bana rahat ve uzun bir tatil yoktu.

Sıra arkadaşım Mustafa Yüksel ile birlikte gelmiştik Ankara'ya. İlk iş olarak kalacak bir otel bulmak oldu. Ankara'ya ilk defa geliyordum. Yol yorgunluğumuzu gidermek için erkenden yatmak aklımıza gelmiyordu. Ankara'yı gezmemiz gerekiyordu ama ikimiz de kente yabancı idik. Bu nedenle kaybolamadan kısa bir kent turu yaptık sadece. Yarın kurların çekilecek olması tarifsiz bir heyecan yaratıyordu. Geç kalmamak için ortalık kararmaya başlayınca otelimize dönerek erkenden yatmayı planladık.

Sabah erkenden kalkarak en yakın bir pastanede sıcak çaylı bir kahvaltı yaptıktan sonra Milli Eğitim Bakanlığına nasıl gidilebileceğini sorduk. Otobüsle gidersek bulamama veya geç kalma ihtimalini düşünerek taksi tutarak gittik.

Bakanlığın önünde bizim arkadaşların oluşturduğu kalabalık göze çarpıyordu. Okulun tamamı orada heyecandan ne yapacaklarını bilmeyen bir eğitim ordusunu andırıyorduk. Bu gün öğrencilik bitmiş, öğretmen olmanın yükünü omuzlarımızda hissediyorduk. Adam mı olmuştuk ne? Hiç kimse okuldaki gibi şakalaşmıyordu, adeta bir gecede hepimiz büyümüştük.

Kısa bir zaman sonra hepimizi Bakanlık binasının içine aldılar. Orta Öğretim Genel Müdürlüğünün bulunduğu katta toplandık. Bir görevli kurların biraz sonra çekileceğini, fakat bazı arkadaşların kurlarının yarına ertelendiğinin söyleyince, hafiften bir burukluk sardı içimi. Bunun ne anlama geldiğı isimler okunduktan sonra belı oldu. İsimleri okunanlar arasında ben ve Mustafa da vardı. Biz kurayı yarın Öğretmen Okulları Genel Müdürlüğü katında çekecektik. Demek ki bizim öğretmenliğimiz Öğretmen Okullarında başlayacaktı. Yani Öğretmen Okulu öğretmeni olacaktık.

Bir saat daha orada kalarak, kimin hangi okula atandığını merak ediyorduk. Okulunu öğrenenlerin kimi seviniyor, kimi burukluk içinde idi ama herkes öğretmen olmanın gururunu taşıyordu. Bize bir gün daha Ankara'yı gezmek varmış diyerek Mustafa ile Ankara turu yapmak için oradan ayrıldık.

İlk ziyaretin Anıt Kabir olması konusunda hemfikir idik. Atamızın huzuruna çıkınca mozolenin karşısında uzunca bir süre huşu içinde adeta Atamızla sohbet ettik. Bir ara “günümüzün tamamının burada geçirmeyelim, daha Millet Meclisine gitmemiz gerekiyor” dedi Mustafa. Oradan ayrılınca önce Anıt Kabrin etrafını biraz dolaşalım dedik. Meclis yakında bir yerde olduğu için yaya olarak gidebileceğimizi söylemişlerdi. Bir ara öyle bir yolda bulduk ki kendimizi, yolun sol tarafı henüz inşaat olmadığı için boş bir arazi idi. Mustafa “gördüğün gibi Ankara bitmiştir !” dedi. Oradan yürüyerek meclisi de bulduk fakat tanıdık bir Millet Vekili yakınımız olmadığı için giremedik.

Ertesi gün kuralarımızın çekileceği Öğretmen Okulları Genel Müdürlüğü önünde yaklaşık 10 - 12 kişi kadardık. Kura çekimi için bizi bir odaya aldılar. Masanın üzerinde iki torba vardı. Birinde öğretmen adaylarının isimleri, diğerinde de atanacağımız okulların isimleri vardı. Görevli ilk torbadan bir kağıt çıkararak adayın ismini okuyordu. Aday da öteki torbadan görev yapacağı okulun adını çekiyordu. Üçüncü kişi Mustafa idi. Torbadan Yozgat Öğretmen okulunu çekti. Bende heyecan giderek artıyordu. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadan sona kaldığımı anladım. O nedenle okul kurasını benim yerime görevli çekerek Uşak Kız Öğretmen Okulu'nun bana kaldığını fark ettim. Diğer okulları arkadaşlar almış, Uşak'ı da bana bırakmışlardı anlaşılan.

İçimden “Allah utandırmasın” diyebildim. Herkes birbirini kutladı ve başarılar diledi. Şimdi kararnameyi beklemek için dönüş zamanı gelmişti.

Göreve başlamak için Uşak yoluna koyulduğumda beni nelerin beklediğini bilmiyordum. Okul, Vilayet binasının arkasında, eski, küçük taş bir bina idi. Okula girerken dizlerimin titrediğini fark ettim. Giriş katında Müdür odası gözüme çarptı. İçeri girerek yeni atanan öğretmen olduğumu söyleyince Müdür Hüseyin Denge, ayağa kalkarak beni karşıladı ve hayırlı olmasını dileyerek hemen göreve başlatabileceğini söyledi.

Göreve ne zaman başladığımı bilmiyorum ama ilk görev eski okuldaki laboratuvarların taşınması idi. O eski taş binanın arkasında dört bloktan oluşan yeni binaya taşınmamız gerekiyormuş. Yeni binaların inşaatı yeni bitmiş, asıl öğretmen okulu yeniden oluşturulacaktı. Yeni binaya 300 yatılı öğrenci geleceği için okulun hazırlanması hummalı bir çalışmayı gerektiriyordu. Okulun bir bloğu idare, bir bloğu yatakhane ve yemekhane, bir bloğu spor salonu ve bir bloğu da laboratuvarlar ve atölyelerden ibaret idi. Büyük ve modern bir bina idi. Henüz eğitim başlamamıştı, o nedenle okul sessiz ve boştu. Öğrenciler gelince okul okula benzeyecek idi. Taşınma işi fazla uzun sürmedi. Zaten bir kısmı ben gelmeden taşınmış ama yeni göreve başlayan öğretmenler çoğaldıkça laboratuvarların taşınması kalmıştı. Yeni başlayan Fransızca Öğretmeni Ahmet Akaltuntaş ile bir ev kiralayarak yerleşmek ve eksiklerimizi gidermekle uğraşıyorduk.

Öğrenciler de gelmeye başlamıştı. Birkaç öğrenci ve ilgili öğretmenlerle laboratuvar malzemelerini taşımaya başlamıştık. Ben yeni göreve başlayan öğretmenler arasında en kıdemli olduğum için taşınma işi benim nezaretimde oluyordu. Eski binanın tek laboratuvarındaki malzemelerden birini elime alıyor, “kime ait” olduğunu soruyordum. Kimya öğretmeni “bana ait” derse o alıyor, biyoloji öğretmeni “bana ait” diyorsa o alıyordu, sahibi olmayanlar Fizik malzemesi olarak bana kalıyordu. O malzemeleri bir öğrenciye vererek yeni binadaki kimya, fizik veya biyoloji laboratuvarına gönderiyorduk.

Bir malzemeye ne kimyacı ne de biyolojici sahip çıkmayınca “demek fiziğe aitmiş” diyerek ben almıştım ama o malzeme bir mikroskobun mercek takımı idi. Fakat mikroskobun gövdesinden koparak ayrılmış olduğu için onu biyolojici tanımamıştı. Stajyer olmanın verdiği acemiliktir diyerek benzer acemilikleri yapmamamın gerektiğini anlamıştım. O nedenle çok dikkat etmek zorunda idim.

Nihayet dersler başladı ve öğretmenliği icra etmenin verdiği olgunluğu hissetmeye başlamıştım. O öğrenci Ekrem gitmiş, olgunlaşmış adeta adam olmuştum. Birçok zorlukla karşılaşmaya başlamıştık. Zira okulda öğretmenlerden başka personel yoktu. Yatılı öğrencilerin yemekleri yakındaki yetiştirme yurdunda pişiyor ve okula nöbetçi öğretmenler ve öğrencilerle taşınıyordu. Kocaman karavananın taşınması, hele de dökmeden taşınması hayli zordu. Yemekhane nöbetçi öğrenciler tarafından hazırlanıyordu. Yemek dağıtmak, bulaşıkları yıkamak ve yemekhaneyi temizlemek nöbetçi öğrencilerin vazifesi idi. Hizmetli personelinin yapması gereken her şeyi sıra ile nöbetçi öğrenciler yapıyordu.

Kadrolu öğretmeni olduğum okulunda 6, lisede 12 ve Sanat Okulunda da 12 saat dersim vardı. Bu arada fizikçi olduğum için okulun tüm elektrik işleri benim görevim idi. Sık sık atan sigortaları tamir etmek en çok yaptığım işlerden idi.

Okula bir otomobil tahsis edilmişti. İstanbul'dan getirilmesi için de ben görevlendirildim. Zira yalnız benim ehliyetim vardı. Okulun tek memuru olan Mutemet Hasan amca ile birlikte otomobili almak üzere İstanbul'a gittik. Gece beni Sirkeci'deki bir çorbacıya oradan da bir sabahçı kahvesine götürdü. Ödenek olmadığı için otelde kalmamız mümkün değildi. Hiç uyumadan erkenden Devlet Malzeme Ofisi depolarına giderek aracımızı almak istedik ama işlemler çok uzun sürdü. Okul mutemedi olduğu için tüm işlemler Hasan amca tarafından yürütülüyordu. İşlemler akşama doğru tamamlandı ve bize Fargo marka bir kamyonet teslim ettiler. Yola çıkmak için trafikten geçici plaka çıkardığımızda vakit epey ilerlemişti. Uykusuz olduğum için yola yarın çıkalım diyecek oldum ki Hasan amca ödenek meselesinden dolayı olamayacağını hatırlattı ve biz yola çıktık. Yolda lazım olur diye Hasan amca biraz çerez ve meyve almıştı.

Hızlı gitmem gerekiyordu ama araba gitmiyordu. Uzun bir zaman sonra anladım ki aracın karbüratörü kilitli olduğundan saatte 60 km den fazla hız yapamıyorduk. Yavaş yavaş gidiyorduk ama arada uykumun geldiğini hissediyordum. Hasan amca da hiç konuşmuyor, sadece yola bakıyor ve hiç de uyumuyordu. Uykumun açılması için arada bir mandalina soyarak bana vermesini istiyordum ama yol hiç bitmiyordu.

Afyon'u geçtikten sonra Hasan amca daha kestirme diyerek Kütahya üzerinden gitmemizi önerdi. Daha erken ulaşmak ümidi ile öneriyi kabul ettim

ama yol o kadar boştu ki hiçbir araç gelmiyordu karşıdan. Bir ara yola direksiyon simidinin içinden baktığımı fark ettim. Çok uykum vardı. Hatta bir ara iyi uyumuşum ki gözümü açtığımda yolda yatan beyaz gelinlikli bir gelini ezdiğimi gördüm. Birden ani bir fren yaparak durdum. Kendime geldiğimde anladım ki yolun bir bölümünde tamirat yapılmış, o tamir edilen yer beyaz taşlardan oluştuğu için bana gelinmiş hissini vermiş. Kenara çekerek araçtan indim, farların aydınlattığı bölgede ileri doğru koşmaya başladım. Hava çok soğuk olduğundan fazla uzağa gitmeden geri döndüm ki Hasan amca da araçtan inmiş nereye gittiğini soruyordu. Uykumu kovaladığımı söyledim. Daha fazla gitmeden mutlak bir yerde dinlenmemizin gerektiğine inanmıştı.

Kısa bir zaman sonra Kütahya'ya girdik. Işıkları yanan bir kahvehane gördüm ve hemen birer çay içmek için kahveye girdik. İnsanlar kalkmış kahvehaneyi terk ediyorlardı. Selam vererek çay isteyince kahveci “top patladı, oruç başladı o nedenle size çay veremem, dükkanı kapatıyorum” dedi. Meğer insanlar sahur sonrası çay içmek için gelmişler, top patlayınca da herkes evinin yolunu tutmuştu. Benim için büyük hüsrân!

Az ileride bir benzin istasyonu vardı. Kapalı idi ama bir kenara çekip uyumamın gerektiğini Hasan amcaya anlattım. Kıvrılıp uyudum. Gün ağarmaya başlamıştı ki üşüyerek uyandım. 15- 20 dakika uyumuştum ama artık yola koyulabilirim dedim ve hareket ettik.

Uşak'ta okulun önüne geldiğimizde korna çalarak geldiğimizi haber verdim. Öğretmen arkadaşlar ve öğrenciler bizi alkışlayarak karşıladılar. Okula henüz girmiştim ki zil sesi duyuldu. Eyvah, derse girmeliydim. Yorgun ve bitkin bir şekilde derse girince öğrenciler rengimin çok soluk olduğunu söylediler. Çok uykusuz ve yorgun olduğumu ama ders yapacağımızı söyledim. Ders defterini imzaladım ama derse nasıl başlayacağımı bilmiyordum. Tahtanın başına geçtiğimde kapı çalındı ve sert bir şekilde açıldı. Gelen nöbetçi öğrenci idi. Edebiyat öğretmenimizin çok rahatsız olduğunu bu nedenle okulun arabası ile hastaneye götürmem gerektiğini söyledi. Böylece yeni aracımız ilk Resmi görevine çıkacaktı. Bu arada ben de okulun resmen şoförü olmuştum.

Müdür Bey, kapanan bir yatılı okulun aşçısının emaneten bizim okula geleceğini söyleyince çok sevinmiştim. Artık yemek taşımak derdi bitecek, bizim de okulumuzda yemek pişecekti. Aşçı amca göreve başladığı ilk sabahın erken saatlerinde beni mutfağa çağırmıştı. Yemekhanede devasa bir kuzinemiz vardı. Yemekler orada pişecekti fakat o koca ocak çalışmıyormuş. “Nasıl olur?” deyince yaptığı deneyi bir defa da benim için yaptı. Bir gazete parçasını yaktı ve ocağa koyunca bacanın çekmediğini ve dumanların tamamen içeri geldiğini gördüm. Hemen ocağın tepsi konulan yerini söktüm. Oradan bütün gövdemle girerek ocağın arkasındaki bacaya ulaşmaya çalıştım. Bir hayli zorlandım ama baca bölümüne ulaştığımda bacanın çimento kağıtları ile tıkanmış olduğunu fark ettim ve kağıtları yolarak dışarı çıkardım. Yaklaşık yarım saatlik bir çaba sonucu baca açılmıştı. Montaj işlerini de tamamladıktan sonra tekrar bir gazete yaktık ve bacanın çektiği anlaşıldı. Meğer okulun müteahhidi inşaatı bitirmemiş ve okulu resmen bakanlığa teslim etmemiş olmasına rağmen biz okulu işgal etmiş pozisyonunda imişiz. O da bacayı bu nedenle kapatmış.

Artık yemekleri yapan bir aşçımız vardı. Ayrıca ona yardım eden bir grup nöbetçi öğrenci ve yemekhaneyi hazırlayan, bulaşık yıkayan öğrenciler sayesinde yemekhane faal duruma gelmişti.

Bir gün bir öğrenci bana bir fizik sorusu sordu. Sorusuna cevap verdikten sonra bu soruyu nereden bulduğunu sorduğumda, bizim okuldaki fizik dersinde okudukları konu ile ilgili, ödev olarak verilmiş olduğunu söyledi. Çok fana bir şekilde bozulmuştu. Doğruca okulun baş muavini Yaşar Beyin yanına gittim. Ben okulun fizik öğretmeni iken okuldaki fizik derslerine hangi öğretmenin girdiğini sordum. Yeni atanmış bir bayan öğretmenin girdiğini söyledi. Fen Bilgisi öğretmeni olduğunu bildiğim o öğretmenin değil de, kadrolu fizik öğretmeni olan benim girmem gerekir dedim. Bana birkaç tutarsız bahane söyleyerek konuyu kapatmak istedi ama sinirlenmiştim bir kere. Konuyu biraz daha deşeledim. Artık bu okulda nöbet de tutmayacağımı hatta öteki okullarda derse gittim için şoförlük yapmayacağımı söyledim. Arabanın anahtarlarını, arka cebimdeki kontrol kalemini masasının üzerine bırakarak, “ bu işleri başkasına yaptırın” dedim. Nöbet tutmak asli görevim olduğu için nöbete gelmezsem beni vilayete şikayet edeceğini söyledi. Nöbetçi olduğum gün diğer okullarda derste iken okulda çıkacak bir yangından sorumlu olamayacağımı belirterek beni derhal şikayet etmesini istedim. Bu arada çok sert davrandığımı anladım ama iş işten geçmişti artık. Odasından ayrılarak Liseye derse gittim.

Lisede ders esnasında sınıfın kapısı çaldı ve okulun nöbetçi öğretmeni içeri girdi:

- Öğretmen Okulu Müdürü sizi çağırıyor, gitmeniz gerekiyor
- Şu anda dersteyim, bitince giderim, dedim ve derse devam ettim.

Çok geçmeden kapı tekrar çaldı ve nöbetçi öğretmen “ çok acil imiş, dersinize ben gireceğim siz derhal gidin” dedi.” Mutlaka bir hasta var ve benim onu hastaneye götürmem gerekiyor galiba” diyerek çaresiz sınıfı terk ettim.

Müdür bey beni odasında bekliyordu. Bana bir koltuk göstererek oturmamı istedi. Ben oturunca “kahveyi nasıl içersin” dedi. Hışım ile ayağa kalkarak:

- Beni bunun için mi çağırdınız? Benim asli görevim öğretmenliktir, beni bu nedenle sınıftan çıkartamazsınız.
- Sakin ol, önemli bir konu görüşmek üzere çağırdım.

Kahvelerimizi söyledikten sonra;

- Hayatımda yaptığım ikinci önemli hatayı düzeltmek için seni dersten aldım. Şu anda Yaşar Bey odasında ağlıyor. Onu biraz üzmüşsün.
- Ağlamayı bıraksın da beni Milli Eğitim Müdürlüğüne şikayet etsin
- Seni çevre okullara ben gönderdim. Yaptığım önemli hata budur. Bunu telafi etmek istiyorum. Lisedeki derslerinin senden alınması için seni Müdür Yardımcısı yapmak istiyorum.
- Bunca kıdemli öğretmen dururken benim Müdür Yardımcısı olmam anlamsız olur.
- Okulun Müdürü ben isem kimin Müdür Yardımcısı olması gerektiğine ben karar veririm. Yazıyı hazırlatıyorum haberin olsun.

Bu arada kahvelerimizi içerken biraz daha sohbet ederek beni bir hayli yumuşattı. Ben birkaç aylık stajyer iken Müdür Yardımcısı olacaktım.

Müdür bey ayağa kalkarak elimi sıktı “hayırlı olsun, şimdi git Yaşar Beyden özür dile ve çekicini tornavidanı geri al” dedi.

Artık Müdür Yardımcısı idim, ayrı bir odam vardı ve genellikle teneffüslerde Ahmet ve ben, benim odamda bulunuyorduk. Ayniyat işleri bana ait olduğu için, öğrencilere gönderilen her türlü malzemelerin bulunduğu depo, kızlar yatakhanesi içinde bir oda idi ve o odanın anahtarı da kemerimden sarkan anahtarlara eklenmişti. Atölyeler binasının alt katında bir odayı kantin olarak kullanmaya karar verdik. Kantine gereken her türlü malzemeyi, Uşak esnafından ben tedarik ediyordum. Bu nedenle esnaf beni çok iyi tanıyor ve verdikleri kantin gereçlerinin parasının sonra verileceğini bildikleri için, aldıklarını deftere yazıyorlardı. Hafta sonunda kantinde toplanan paraların dağıtımını yapıyordum. Kantin nöbetçi öğrenciler tarafından o kadar güzel işletiliyordu ki kısa bir süre sonra bazı ihtiyaçları peşin para ile almaya başlamıştık.

Kış gelmiş, havalar soğumaya başlamıştı. Müdür bey kaloriferlerin çalıştırılması, en azından bir denenmesi gerektiğini söyledi. Ben denebilirim dedim. Zira kaloriferleri yakacak personel yoktu. Beraberce kazan dairesine indik ve kazanı yakmayı başarmıştım. Kazan üzerindeki termometre suyun ısındığını söylüyordu ama peteklerin bundan haberi olmuyordu nedense. Benim bilmediğim bir şeylerin olabileceğini söyledim. Müdür Bey “atla arabaya, şeker fabrikasına gidelim oradan bir kaloriferci rica edelim” dedi.

Şeker fabrikasının müdürü bizi odasında ağırladı ama talebimize sıcak bakmadı. Muhtelif gerekçelerle mümkün olmadığını belirtti. Ben de bizim müdüre dönerek “hadi vali beye gidelim, buraya vali beyle tekrar gelelim” dedim. Bunun üzerine fabrika müdürü biraz yumuşadı, birkaç saatliğine bir personel verebileceğini söyleyince

- Hem personel hem de tamir arabasını, üstelik bizim kaloriferin çalışması sağlanıncaya kadar vermeniz gerekir, dedim. Çaresiz kaldığını anladı ve isteğimize olumlu baktı ve istediklerimizi verdi.

Usta bizim kazanı görünce telaşlandı. Suyu çok ısıtmışız, “kazan patlayabilir” dedi. Derhal tahliye musluğunu açarak suyu boşalttı. Kazanın hemen çıkışındaki büyükçe bir vananın açık olduğunu denetledi. “Teşhis için buradan mı yoksa binadaki peteklerden mi başlayalım?” dedi. Hazır burada iken buradan başlamamızı önerdim. İlk iş olarak az önce denetlediği vanayı sökmeye başladı. Kocaman ve hayli ağırdı, ancak birlikte söküp yere indirdik ki gözlerimize inanamadık. Kazanda ısınan suyu peteklere gönderecek vana açılınca, suyun gitmesi gereken yere tenekeden kesilmiş bir kapak yapılarak engel olunmuş. O tenekeyi çıkardık ve vanayı taktıktan sonra kazanı yeniden doldurup ateşi yaktık. Bu arada neleri nasıl yapmamız gerektiğini sorarak öğreniyordum. Su ısınmaya başlayınca petekleri kontrol ettik ki sıcak su artık devrediyordu ve binayı ısıtmaya başlamıştı. Problem giderilmişti. Usta akşam olmadan işini bitirmişti. Bu iş gene bizim müteahhidin marifeti idi ama artık ısınabiliyorduk. Fakat benim işlerime bir de kaloriferciliğin eklendiğini sonra idrak ettim.

Okula gelen kömürleri bazı erkek öğrencilerle kazan dairesine taşıma işi de bana bakıyordu. Daha sonra okula alınan bir bekçiye bu işi devretmiştim ama uzunca bir süre kazan dairesi sorumlusu bendim.

Kızlar yatakhanesi içinde nöbetçi bayan öğretmenlerin gece kalacakları bir odayı düzenlemiştim. Bir öğretmenler kurulu toplantısında, o odanın kaloriferinin iyi yanmadığını, gereğinin tarafımdan yapılmasını istemişlerdi. Benim kaloriferi tamir edecek yeteneğim yoktu. “devlet o odada sizden hizmet bekliyorsa o odayı mutlaka ısıtır” dedim. Bir elektrik sobası satın aldım. Ama odada sobayı takacağım elektrik fişi yoktu. Sıva üzerinden kablo çekerek sobanın çalışmasını sağladım. Daha sonra bayan öğretmenlerin gösterdiği ihtiyaç gerekçesi ile odaya her gün deterjan ve leğen koymaya başlamıştım. Yatakhaneye girmem gerektiğinde alttaki giriş kapısından bağıarak nöbetçi öğrencileri çağırıyor, en az iki öğrenci nezaretinde yatakhaneye hemen her gün girmek zorunda idim. Her akşam bir ya da iki odanın elektrik sigortaları atmış oluyordu, onların tamiri günlük işlerden olmuştu.

Bir sabah nöbetçi bayan öğretmen, akşam kalacağı odada elektrik sobasının çalışmadığını, sigortasını atmış olduğunu, tamir etmem gerektiğini söylemişti. “Ders zili çalınca öğrenciler derse girsin, böylece yatakhane boşalsın, o zaman gidip tamir ederim” dedim. Gerçekten sigorta atmış, hatta benim oraya taktığım priz yerinden oynamıştı. Uzun çabalarımın sonu hem prizi sağlamlaştırdım hem atmış tüm sigortaları tamir edip odama döndüm ki nöbetçi öğrencinin beni aradığını ve Müdür Bey tarafından çağırıldığımı öğrendim. Müdür Beyin odasına gidince bana gene bir kahve söylemek istediğini öğrenince kafamda şimşekler çakmaya başladı. Olumsuz bir şeylerin var olduğunu sezmiştim. Bana “kızlar yatakhanesine çok sık gittiğim için nöbetçi bayan öğretmen tarafından şikayet aldığını” söyledi. Kahve elimde donup kalmıştım. Nerede ise ağlamak üzere idim. “Odasındaki sigortayı tamir etmem için beni oraya gönderenin kendisi” olduğunu söyledim. Benim depomun orada olduğunu ve sık sık sigorta tamir etmek için oraya girdiğimi zaten biliyor olması gerektiğini hatırlattım. Ben o öğretmene sorarım diyerek yerimden kalktım ama beni derhal oturttu. Konuyu bilmeden onu dinlemiş olduğunu ama benim yatakhaneye girmemin tabii olduğunu hatırlattıktan sonra “sakın ona sen bir şey sorma, gerekeni ben sorarım, sen işine bak” dedi. Müdür Beyin odasından çok üzgün bir durumda ayrıldım. Böyle bir şikayet nasıl yapılabilirdi?

Bir gün Fransızca öğretmeni Ahmet ile odamda oturuyorken posta geldi. Coğunlukla öğrencilere gelen mektuplar, para havaleleri ve resmi mektuplardan ibaret bir demet idi. Öğrencilerin mektuplarını ayırarak, nöbetçi öğrenciye, dağıtılması için verdim. Parası gelen öğrencilerin bir listesini yaparak duyuru panosuna asar ve o paraları postaneden alıp öğrencilere dağıtmak için çarşıya çıkmam gerekiyordu.

Resmi evrakın içinden bir kararname çıktı. Okulumuza Meslek Dersleri Öğretmeni atanmıştı. Bizim gibi yeni mezun biridir diyerek Ahmet’e haber verdim. Fakat ismini okuyunca kafamda bir şimşek çaktı. Öğretmen Güner Tek idi.

- Ahmet, gelen öğretmen hem Güner, hem de Tek deyince, Ahmet ayağa kalkarak cebinden çıkardığı bir metal parayı havaya attıktan sonra elleri arasında sakladı ve “yazı mı, tura mı?” dedi. Ne olacağını sorduğumda “cevap ver” dedi. “yazı” dedim. Paraya baktı ve;

- Kaybettin, Güner Hanım gelince önce ben bakacağım. Tipim değilse ve hoşlanmazsam sen o zaman asılabilirsin, dedi.

Bana bir haksızlık ettiğinin farkında idim ama ben nerede ise sözlü sayılırdım. Güner hanıma asılmak aklımdan geçmiyordu.

Bir hafta sonra yine odamda Ahmet ile otururken, içeri gür bıyıklı bir beyefendi girdi. Okula yeni atanan Meslek Dersleri Öğretmeni Güner Tek olduğunu ve göreve başlamak için gelmiş olduğunu belirtti. Güner Bey yeni atanmış birine benzemiyordu. Bizden daha büyük muhtemelen asker sonrası görev alan biri gibi idi. Bir süre donuk vaziyette bekledikten sonra ayağa kalkıp tokalaşarak hoş “geldiniz” diyebildim. Ahmet’e döndüm tanıştırır gibi yaparak “al sana Güner” dedim. Tanışma faslı bittikten sonra oturtup bir çay ikram ettim ve geçmişi ile ilgili bilgileri aldık.

Bize kiralık ev bulmak konusunda yardımcı olup olamayacağımızı sorunca, bizim evin müsait olduğunu, birlikte kalabileceğimizi söylediğimde çok mutlu oldu. Hemen göreve başlattık ve evimize taşındık. Artık evde Ahmet, Ekrem ve Güner üçlüsü kalıyorduk. Öğrenciler bize AEG (Ahmet, Ekrem, Güner)

ismini takmışlardı. Sabah okula gelirken pencereden bakan öğrenciler “AEG geliyooooor” diye bağıyorlardı.

Kaldığımız ev okula yakındı. İki oda bir salon şeklinde idi ama biz salonu kullanmıyor, bir odaya soba kurduğumuz için üçümüz de o odada yatıp kalkıyorduk. Odanın biri ardiye gibi kullanılıyordu. Hepimizin valizleri, kirli çamaşırları ve döküntüleri orada olduğundan, devamlı kapalı vaziyette idi.

Öğle ve akşam yemeklerini okulda yediğimiz için mutfak sadece ve arada bir kahvaltılar için kullanılıyordu. Bir akşam Müdür Bey, Eğitim şefi ve Başmuavin eşleri ile bize akşam çayına geleceklerini söylediler. Ahmet ve ben pür telaş evi temizlemek ve çay malzemelerini tedarik etmekle uğraştık.

Bayan konuklar eve gelir gelmez temizlik ve tertip düzen denetimi yaptılar. Buldukları en önemli eksik bulaşıkları yıkarken deterjan kullanmadığımız oldu. Ama kapalı odayı da açmamızı ve orayı da denetlemek istediklerini söyleyince ne yapacağımızı şaşırdık. O odaya girmemeleri gerekiyordu da nasıl başaracaktık? Çok ısrar ettiklerinde çözüm Ahmet’ten geldi;

- O oda Ekrem’in laboratuvarı, oraya bizi bile sokmuyor dedi. Böylece rezaletten kurtulduk.

Konukların oturabileceği sandalyelerimiz yoktu. Onları yataklarımızın üzerinde ağırladık. Ahmet’in iyi çay demleyebildiği konusunda bütün konuklar hemfikir oldular.

Biz, eve bir daha konuk almamaya karar verdik.

Okulda sosyal etkinlikler çok yoğundu. Ben Ege Oyun Ekibine saz çalarak prova yaptırıyordum. Güner'in bir tanıdığı ve arkadaşı, oyunları öğreten, folklor öğretmenliği görevi yapıyordu. Hemen hemen her gün derslerden sonra birkaç ekibe saz çalarak provalar yaptırıyorduk. Bir gün bir Kars'lı kız öğrenci bani müzik odasına çağırarak;

- Hep Egelilere çalıp oynatıyorsunuz. Biz de bir Kars ekibi kurmak ve oynamak istiyoruz dedi. Ancak enstrumanın akordeon olması gerektiğini söyledi. Okulda akordeon yoktu. Çocukların çok istekli olmalarından etkilenmiş olarak durumu Müdür Beye anlattım. "Hemen yarın müzik öğretmeni Çetin Bey ile İstanbul'a gidin ve bir akordeon alın" dedi.

Artık Kars ekibine de akordeon çalarak işlerime bir iş daha katmıştım. Bu nedenle okula sabah geliyor, ancak yatmak için eve gidebiliyordum.

Günlerim yoğun faaliyetlerle dolu olarak geçiyordu. Günümün yaklaşık 16-18 saati okulda geçiyordu. Kars ekibini çalıştırdığım bir gün nöbetçi öğrenci beni Müdür Beyin çağırdığını söyleyince "eyvah gene bir aksilik var" diye bir kuşku geçti içimden.

Müdür Bey biraz sohbet etmek istediğini belirterek bana yine bir kahve ikram etti. Öteden beriden lafladıktan sonra bana;

- Evlenmeyi düşünüyor musun? diye sordu.
- Elbette düşünüyorum, neden sordunuz?
- Bir aday var mı? Düşündüğün biri var mı?
- Tabi var
-

Bu cevabı alan Müdür Bey dondu kaldı, renginin değiştiğini fark ettim. Acaba yanlış bir şey mi söyledim diye bir korku sardı içimi. Kısa bir sessizlikten sonra kısık bir sesle;

- Kim bu aday? diyebildi.
- Şu anda Çorum Lisesinde matematik öğretmeni olan Melek ismindeki okul arkadaşım.

Bu cevabı alan Müdür Bey derin bir ohh çekti. Büyük bir rahatlama yaşadığı her halinden anlaşıyordu.

- Bir kahve daha içer misin? dedi.
- Hayırdır? Sizi bu kadar mutlu eden nedir? diye sorunca;
- Son sınıftaki bir kız öğrenci sana aşık olmuş. Günlük tutuyormuş. Bu sabah günlüğünü yatakhane de yatağının üzerinde bırakmış, bütün öğrenciler de okumuş. Orada “bugün Ekrem Bey bize çok iyi saz çaldı, bugün benim karşı masamda yemek yedi, şöyle yaptı, böyle yaptı şeklinde şeyler yazmış. Nöbetçi öğrenciler de durumu nöbetçi öğretmene, o da bana bildirdi. Uşak küçük bir yerdir, bu dedikodu şehre yayılırsa çok zor durumda kalırız.

- Kızın adını söyler misiniz?

Adını öğrendiğim kızı tanımıyordum Son sınıflara dersim olmadığı için tanımam mümkün değildi.

- Ben kendime “öğrencisi ile evlendi “ denmesini kabul edemem.
- Öğrencisi ile evlenmek ayıp bir şey değil ama biz dertten nasıl kurtuluruz?
- Bana iki gün izin verin ben meseleyi halledeyim.
- Verdim gitti. Nasıl halledeceksen et.

Yoğun çalışmalardan sonra bu iki günlük tatilin bana çok iyi geleceğini biliyordum. Doğruca İzmir’e gittim. Hem ailemle hasret giderdim hem de mahalle arkadaşlarımla birlikte olmak bana gerçekten iyi gelmişti. Dönüş vakti yaklaşınca bir kuyumcuya giderek, içinde Melek yazan bir nişan yüzüğü aldım ve parmağıma takarak Uşak’a döndüm.

Vakit hayli geçti. Evimizin bulunduğu sokağa girince, evde ışık olmadığını fark ettim. Bizimkiler yatmıştı anlaşılan. Sessizce eve girdiğimde Ahmet'in uyumadığını "hoş geldin, nerede kaldın" deyişinden anladım. "Çok önemli işler hallettiğimi " söyleyerek parmağımdaki yüzüğü gösterdim. Apar topar yataktan kalkarak lambayı yaktı ve "çıkar bakayım" dedi. Bu arada Güner de uyandı ve "neler oluyor? " diyerek yatağından doğrulmaya başladı. Yüzükteki Melek yazısını görünce;

- Bu adam nişanlanmış! Bizi davet etmediği için kalk ta bir güzel dövelim, dedi. "Aile arasında oldu, kimseleri davet etmedik " gibi bahanelerle onları ikna edip dayaktan kurtuldum. Beni tebrik ederek, haber vermemiş olmamdan dolayı sitemlerini belirttiler ve sakince yattık

- .

Ertesi gün parmağımdaki yüzüğü öğrenciler derhal fark etti. Benim nişanlanmış olmam büyük bir sansasyonel olay oldu. Öğretmen arkadaşlar kutlayarak düğün zamanını merakla sordular.

Aradan birkaç gün geçince ne kadar büyük bir yanlış yaptığımı fark edebildi. Artık o kıızı tanıdım. Zira yemekhanede benim oturduğum masanın tam karşısına boş bir yemek tepsisi ile oturup gözlerini bana dikeyor, beni devamlı göz hapsinde tutuyordu. Ben bahçede otursam, karşıdaki binanın bir penceresinden, başını iki elinin arasına alarak sürekli bakıyordu. Aldığım haberlere göre yemeden içmeden kesilmiş, çok sarsılmıştı. Artık okulda saklambaç oynar gibi sürekli olarak ondan kaçır olmuştum.

Durumu Müdür Beye anlattım. Durum bir hayli kötüleşmiş idi, acaba kız intihara teşebbüs eder de başımıza daha büyük bir dert açar mıydık?

- Aman durumu biraz daha idare et, iki üç ay sonra mezun olup gidecek dedi.

Bu zor durumu kazasız belasız atlatmayı umarak gerçeği Ahmet'le Güner'e de anlattım ve yardımlarını diledim. Allah'tan her şey beklediğimiz gibi geçti ve o mezun olunca derin bir nefes alabildim.

O yıl ilk yerli Murat marka otomobil üretilmiş, herkes bir Murat almanın hayalini yaşıyordu. Güner ; “Herkesin Murat marka otomobili olabilir bizim otomobiliniz de İsmail “ diyerek okulun arabasına isim takmıştı. Bu isim okulda çok tutulmuştu. Hafta sonları öğrenciler benden izin alarak İsmail’i yıkayıp paklıyorlardı. Bu onları çok mutlu ediyordu. Biz, çoğu zaman sadece Güner’le akşamları İsmail’i alarak köylerde staj yapan öğrencileri denetlemeye giderdik. Güner’e göre bunun adı denetlemek oluyordu. Köylerdeki öğrencilerin kömür, erzak gibi eksiklerinin olup olmadığını araştırır ve tamamlardık. Bu işi genellikle akşam karanlık astıktan, öğrenciler etüde veya yatmaya gittiklerinde yapardık. Hem vakit geçiriyor, hem eğleniyor ve hem de bir nevi görev yapıyorduk. Fakat ne Milli Eğitim Müdürlüğünden ne de okul Müdürlüğünden izin almadan, sadece canımız istediği zaman yapardık. Yolda bir kazaya karışsaydık başımıza neler gelirdi bilmem.

Güner, bir denetim için girmekte olduğumuz köyde bana aşık olan kızın orada olduğunu söyleyince, geri dönmek istedim ama bana engel oldu ve “sen arabadan inme ben çabuk dönerim” diyerek yola devam etmek için beni ikna etti.

Lojmanın önünde ben İsmail’in içinde beklerken, Güner içeri girdi. Çok geçmeden bütün kızlar dışarı çıkarak hep bir ağızdan “Geçmiş olsun öğretmenim, ayağınızı kırmışsınız” dediler. Neye uğradığımı şaşırılmışım. Anlaşılan Güner böyle bir yalan uydurmuştu. Durumu kurtarmak için yalana ortak oldum ve “ çok önemli bir şey değil ama İsmail’den inemiyorum, bizim acele dönmemiz gerekiyor “ diyebildim. Kızlar kırık ayakla nasıl araba kullanabildiğimi akıl edip sorsalar ne diyecektim acaba?

Güner arada bir beni böyle zor durumlara sokmaktan kendini alamıyordu. Bir gün odamda AEG olarak oturuyorduk. Ders zili çalınca Güner ayağa kalktı ve;

- Derse gidiyorum, senin dersin yoksa 10-15 dakika sonra benim sınıfıma gelebilir misin? diye sordu. Bana bir şeyler verecek diye isteğini kabul ettim. Vakit gelince sınıfın kapısını çaldım, içeriden “geeeel” sesini alınca kapıyı açtım. Güner sınıfın arka taraflarında bir sıraya yayılarak oturuyordu. Beni görünce telaşlı bir tavırla kalkarak önünü ilikledi ve öğrencileri ayağa kaldırdı. Sert bir ifade ile ;

- Sayın Müdür Muavinim, ben Meslek Dersleri öğretmeni Güner Tek. Dersimizin konusu Ölçme ve Değerlendirme. Ders panel şeklinde işlenmektedir. Buyurun ve dersimizi izleyin, dedi.

Ön sıralardan birini boşaltarak bana yer gösterdi ve öğrencileri oturttu. Teşekkür ederek bana ayrılan yere oturdum, bir tongaya düştüğümü anladım ama yapabileceğim bir şey yoktu. Dersi öğrenciler anlatıyor, zaman zaman soru cevap şeklinde devam ediyordu. Zilin çalıp dersin bitmesini sıkıntılar içinde bekledim. Nihayet zil çaldı ve Güner arkalardan koşarak yanıma geldi, önünü ilikledi, sert bir ifade ile;

- Ders bitmiştir, teşekkür ederim, diyerek bana kapıyı açtı. Ben de teşekkür ederek çıkıp odama gittim.

Teneffüste odama geldiğinde kendimi gülmekten alamıyordum. “Bana bunu niye yaptın? ” dedim.

- Bir müfettiş geldiğinde nasıl davranılması gerektiğini onlara yaşayarak birlikte anlattık, dedi.

Çok iyi bir şey yaptığımızı o zaman anlamıştım. Okulda gerçekten iyi öğretmen yetiştirmekte olduğumuzun idraki içindeydim.

Şimdilerde Öğretmen okullarının kapatılmış olmasına bu nedenle çok üzülüyorum.

Bir sabah erkenden kalktığımda her yerin bembeyaz karla örtülü olduğunu gördüm. Alelacele okula koşarak kazan dairesine inerek biraz kömür atmak istedim. Kazan dairesinde gece bekçisinin olmadığını ve kazanın sönmüş olduğunu görünce, neye uğradığımı şaşırdım. Hava çok soğuktu fakat bizim kaloriferler yanmıyordu. Hemen ateşi yakarak suyun ısınmasının sağladım fakat suyun sıcaklığı beklediğimden çok daha kısa bir sürede ısınarak aşırı sıcaklığa ulaşmıştı. Korkmaya başlamıştım. Isınan su binalara gitmiyor muydu yoksa? Derhal üst katlardaki petekleri kontrol ettim ki, korktuğum başıma geldi. Petekler buz gibi idi. Kazana inip ateşin sönmesini sağladım. İyi ama şimdi ne yapmalıydım? Ne yapmam gerektiğini düşünürken bizim bekçi geldi. Nerede olduğunu sorduğumda “uyuya kalmışım hocam” cevabıyla karşılaştım.

Kazan dairesinden yatakhaneye giden kalorifer borularının bulunduğu kanalın açılmasının istedim ve bekçiye açtırdım. Sıcak su boruları izolasyonu olmadığı için donmuş, patlamış ve buzdan sarkıtlar oluşmuştu. Durum oldukça vahim idi. Müdür Beye haber verdim ve bir tesisatçı çağırdık. Patlayan boruların kaynak yapılarak tamir edilmesi için buzların erimesi ve suyun tesisattan boşaltılması gerektiğini söyledi. Bu tamiratın ancak baharda yapılabileceğini o zaman anladım.

Hiç vakit kaybetmeden benzin istasyonlarını gezerek bana boş varil bulmalarını istedim. Bir iki gün içinde üç dört varil bulmuştum. Hemen onları bir sobacıya götürerek, bir kapı ve bir de baca deliği açtırarak onları devasa birer sobaya dönüştürdüm. Dershane binasının koridorlarına kurduk ama hesapta olmayan baca deliği problemi ile karşılaştım. Kaloriferli binada baca deliği yoktu. Ama o problemi de binayı delerek çözdüm. Artık koridorlarda varilden bozma sobalarımız yanıyordu. Yanıyordu demek pek de doğru sayılmazdı. Zira verdiği ısıdan çok çıkardığı duman öğrencileri ısıtıyor gibi idi. Dersler palto ve kabanlarla yapılıyordu aksatılmadan.

En büyük problem yemekhaneden geliyordu. Bulaşıkları yıkayan öğrenciler dışarıda yaptığımız bir meydan ocağında su ısıtıyorlar, bulaşıkları bu su ile yıkıyorlardı. Suyun yeteri kadar ısınmaması nedeniyle, bir bulaşık döneminden sonra, bulaşıkları yıkayan öğrencilerin parmakları şişiyor, artık iş göremez hale geliyorlardı. Elleri şişmekten dolayı kapanıp açılmaz duruma geliyordu. Günde üç öğün, üçer öğrenciyi hastaneye götürüp yatırıyordum.

Hastaneden gelen şikayet üzerine, okulda olup bitenleri denetlemek üzere Vali Bey ve okul doktorumuz okula gelmişlerdi. Vali Bey durumun vahim olduğunu gördü ama, doktor devamlı olarak beni şikayet ederek, hastaları önce ona götürmemin gerektiğini, hatta hastaneye değil de neden okul revirine yatırmadığımı soruyordu. Ben de ;

- Okul doktoru olarak bir defa bile gelmediniz. Okulun revirinin nerede ve ne durumda olduğunu biliyor musunuz? Revir adeta bir soğuk hava deposu, hastaları oraya yatıramam.

- Revire bir soba kursanız olmaz mı?
- Kaloriferli okulda sobayı nereden bulacağım?
- Benim kullanmadığım bir gaz sobam var onu yollayayım.
- Yakıt olarak gazı kim yollayacak?

Bu arada revire gelmiştik. Revirin gerçekten buz gibi olduğunu Vali Bey de tespit etmişti. Yapılacak bir şey yoktu.

Ertesi gün doktor bir gaz sobası gönderdi. Şikayet eder endişesiyle onu revire, baca deliği açtırarak kurdurdum. Gereken yakıtı, İsmail'e alınması gereken benzin yerine gaz yağı alarak sobanın yanmasını sağladım. Arada bir telefonla okul doktoruna “ gaz bitti ne yapayım? “ diye soruyordum.

Kaloriferlerin tekrar yanması sağlanınca sobaları kaldırdım ve okul doktorunun sobasını da İsmail ile götürüp doktora teslim ettim. Doktor, sobanın üst kapağının açılmasını sağlayan 20 cm boyunda demir çubuğun olduğunu fakat geri gelmediğini söyledi. Galiba revirde bir yerdedir ama ufak bir demir çubukla uğraşmak istemiyordum, o nedenle pek aldırış etmedim. Meğer o çubuk çok değerli imiş ki doktor her gün telefon ederek demir çubuğunu bulup bulmadığımı soruyordu.

- Doktor Bey, kızların yattığı revire benim girip çıkmam mümkün değil, bir ara geldiğinizde siz ararsınız.

- Söyle de nöbetçi öğrenciler arasın.

- Doktor Bey, bir demir çubuk için açtığınız telefon parası ile birkaç çubuk alırdınız, ben sizin çubuğunuzla ilgilenemem, dedim ama sonra o çubuğun intikamını benden feci şekilde alacaktı.

Bir akşam yemeğinden sonraki etüt saatinde ben odamda çalışırken, bir öğrenci telaş içinde odama girerek “bir arkadaşımız kalp krizi geçiriyor “ dedi. Sınıfa gittiğimizde, nöbetçi öğretmen ve bütün sınıf, çırpınmakta olan öğrencini başında ne yapacaklarını bilmeden hastayı sakinleştirmeye çalışırken buldum. Öğrenci “kalbim!... nefes alamıyorum!” diye çırpınıyor, bu arada tırnakları ile göğsünü parçalarcasına yoluyordu. Çok korkmuştum. Bir hasta nezaretçisi olarak İsmail’e bindirdim, her zamanki gibi hastanenin acil servisinin yolunu tuttum. Acil serviste hemşirelerden biri öğrenciyi muayene odasına alırken diğeri de doktoru çağırdı. Doktor geldiğinde;

- Bıktım bu Öğretmen Okulundan. Biz sadece Öğretmen Okuluna mı hizmet vereceğiz? dedi. Bana dönerek;
- Sen okulun şoförü müsün?
- Hayır, ben Müdür Yardımcısıyım.
- Derhal bana Okul Müdürünü getir, Müdür gelmeden hastanızı muayene etmeyeceğim, diyerek muayene odasını terk etti.

Anlaşılan doktor beyi rahatsız etmiştik. Çaresiz okul lojmanlarına gidip olayı anlattım ve Müdür Bey ile beraber tekrar hastaneye geldik. Doktora haber gidince bizi odasına davet etti. Bizi ayakta karşılayarak oturmamızı istedi ve

- Siz Okul Müdürü müsünüz?
- Evet.

Beni göstererek,

- Bu çocuğu derhal evlendirin. Bize getirdiği öğrencilerin hiçbiri hasta değil. Tek dertleri bu genç delikanlının arabasına binmekten ibaret. Ben buna benzer birçok vaka ile karşılaştım. Şimdi sizinle muayene odasına gideceğiz, hiçbir tedavi değeri olmayan elektrik uygulayacağım ve hasta iyi olacak. Fakat odaya bir baba otoritesi ile gireceğim, siz de yanımda olun.

- Doktor Bey, “kalbim ağrıyor” diyen biri ya doğru söylüyorsa ben bunu nereden bileceğim? diyebildim.

- Senin yaptığın doğru da onlar hasta numarası yapıyorlar, dedi

Odaya girdiğimizde öğrenci hala çırpınarak feryat ediyordu. Doktor;

- Dur bakalım, bağırma da muayene edelim, neren ağrıyor? Deyince hasta sakinleşti. Ayakları üzerinde bir alet gezdirirken arada bir hasta “Ay!” diyerek zıplıyordu. Anlaşılan elektrik şoku uygulanıyordu. Birkaç şoktan sonra doktor hastayı okşayarak “şimdi daha iyisin değil mi?” dedi. Hasta doğrularak “evet “ dedi. Doktor ;

- Hiçbir ilaç vermiyorum, biraz dinlenmesi gerekiyor, geçmiş olsun dedi. Bize dönerek de hafif bir tebessüm ederek odasına döndü.

Başka bir gün öğle tatilinde Kars’lı bir öğrenci barfiks çalışırken düşüp başını yere vurmuş ve “kör oldum! Görmüyorum !” diye bağırarak arkadaşlarının kolları arasında İsmail’in yanına getirilmişti. Telaşla beni arıyorlardı. Durumu anlamıştım. Bu defa yanına bir refakatçi almadan o ve ben hastaneye gidiyorduk. Doktorun dedikleri aklıma gelmişti. Acaba doğru mu söylüyor yoksa gerçekten mi kör olmuştu? Hastaneye yavaş yavaş gidiyor ve ellerini gözlerinden çekerek gözlerini açmasını istiyordum. Uzun süre nazlandıktan sonra gözlerini açması ile “göremiyorum !” diye bağırması bir oldu. Hastaneye gelmiştik. Arabadan indirdim ve koluna girdim.

- Hastaneye geldik, şimdi merdivenleri çıkacağız, gözlerini aç da ayağın takılmasın, dedim. Ben devreden yavaşça çıktıktan sonra baktım ki merdivenleri rahatça çıkıyor. Merdivenlerin sonuna geldiğimizde tekrar koluna girerek geri döndürdüm ve

- Bak bakalım İsmail’i görebiliyor musun? dedim.

- Evet.

- Hadi o zaman bana tutunmadan onun yanına kadar git bakalım dedim ve bıraktım. Sendeleyerek İsmail’in yanına kadar gelince;

- Kapısını aç bakalım, dedim.

Yavaşça giderek kapıyı açtığında , “binebilecek misin? “ dedim.

O, İsmail’e yavaşça binince kapısını kapattım ve derhal okula geri döndük.

Doktor Beyin gerçekten haklı olduğunu o zaman anlamıştım.

Ahmet, Güner ve ben odamda oturuyorken, açık olan kapıya vurarak içeri giren bir kız öğrenci yanıma kadar gelerek:

- Sizinle özel olarak konuşmak istiyorum, dedi. Uzunca boylu, hafif kıvrıkcık saçlı çok alımlı bir kızdı.

- Peki. Hadi dışarı çıkalım, orada konuşalım, dedim ve bahçeye çıktık. Bahçenin تنها bir yerine geldiğimizde;

- Sizin laboratuvarın duvarında asılı bulunan “şiddetli zehirler” dolabından bana zehir verebilir misiniz?

- Tabi, neden olmasın? Ne yapacaksın o zehirle?

- İntihar edeceğim.

- Neden?

- Sebebini söyleyemem.

- Yapacağın doğru bir şey değil. Sen mezun olmak üzeresin, sınıfında seni bekleyen 30 - 40 öğrencinin öğretmenini öldürmekle onları öğretmensiz bırakmış olacaksın. Bir sınıf dolusu öğrencinin hiçbir suçu yok, o nedenle buna hakkın yok. Eğer sebebini söylemezsen isteğini yerine getiremem.

- Kimseye söylemeyecekseniz söyleyebilirim.

- Söz veriyorum kimseye söylemem.

- Dün okuldan çıkıp eve giderken Meslek Lisesi öğrencilerinden biri benimle konuşmak istedi. Ben isteğini reddedince bana bir tokat vurdu ve ben yere yuvarlandım. Bu esnada eteğim açıldı ve bacaklarım görüldü. Bunu babam duyarsa beni öldürür. Ben babamdan önce davranmak istiyorum, bu utançla yaşayamam.

- Peki o zaman zehri vereceğim ama bir şartım olacak. Bu akşam eve giderken ben seni birkaç metre arkadan takip edeyim, o çocuk yanına geldiğinde bana göster, ben onu bir güzel döveyim de gözlerin açık gitmesin. Eve giderken beni odamdan al yeter.

- Sahiden gelir misiniz?

- Söz. Giderken bana haber ver yeter.

- Tamam, o zaman, diyerek yanımdan ayrıldı.

Okulun çok az sayıdaki gündüzlü öğrencilerinden biri idi ama ben derslerine girmediğim için tanıdığım biri değildi.

Son dersten sonra odamın kapısında belirdi.

- Sen arkadaşlarınla önden git, ben arkada olacağım, çocuk yanına gelince bana göster, dedim ve okuldan ayrılarak yola koyulduk. Eğer çocuğu bana gösterirse ne yapacağımı bilmiyordum. Bir sokağa saptığımızda öğrenci arkadaşlarından ayrılmış, yalnız kalmıştı. Az daha ilerleyerek bir evin kapısını çaldı ve içeri girdi. Bu, onun evi idi galiba.

Ertesi gün sabahtan kapıda bekleyerek öğrenciyi karşıladım ve;

- Çocuk gelmedi, bu akşam eve giderken beni tekrar al.
- Gene gelecek misiniz?
- O çocuk güzel bir dayak yiyinceye kadar, dediğimde çok sevinerek;
- Peki dedi.

Bir iki akşam daha öğrenciyi evine kadar götürdüm. Sonra öğrenci de bu işten vazgeçti ve zehir meselesi kapandı gitti.

O ğretim yılı bitmiş, kısa bir yaz tatili yaptıktan sonra görevimin başında odamda çalışıyordum. Yeni yılda öğretime başlamadan önce gündüzlü öğrenciler için sınav yapacaktık. Yatılı ğrencileri bakanlık, gündüzlü öğrencileri de biz seçiyorduk. Alınan yatılı ğrenci sayısının yüzde onu kadar ğrenci de gündüzlü olacaktı. Başvuru çok olduğu için sınav yapmak durumunda idik. Fen ve Matematik Komisyon başkanı olarak, birkaç soruyu erkenden hazırlamak istiyordum.

Beni arayan üç adam odama geldi ve ben soru hazırlama işine ara vermek zorunda kaldım. Biri;

- Yatılı ğrencilerin atamaları oldu da bizim gündüzlü olan çocuklarımızın atamaları neden olmadı? diye sordu.

Bu arkadaşlar bizim gündüzlü bazı öğrencilerin velileri idi. Durumu kavramıştım. Atamaları Milli Eğitim Bakanlığı yaptığı için bizim bu konuyla ilğimizin olmadığını izah etmeye çalıştım. Yine aynı adam;

- Öğretim yılı bitince siz yıllık izine ayrılarak bizim çocukların atama evraklarını geç gönderdiniz. Atamaların gecikmiş olması sizin görevinizi zamanında yapmamanızdan kaynaklanıyor. Biz bir ekip olarak Ankara'ya giderek bu konu ile ilgili olarak sizi şikayet edeceğiz.

- Yanılıyorsunuz, ben görevimi zamanında yaptım ve atama evraklarını Bakanlığa gönderdim. Sanırım, yatılı öğrencilerin atamaları önce yapılmıştır, gündüzlü öğrencilerin atamaları da sonra yapılıyor. O nedenle biraz daha bekleyin belki de sizin atama kararnameleriniz postadadır, diyerek okulun yazmanından Giden Evrak defterini istedim ve;

- Madem Ankara'ya gidiyorsunuz o zaman atama evraklarının bizden çıkış tarih ve sayısını vereyim de Bakanlıktaki takibi kolay olsun, dedim.

Bir kağıda giden evrak defterinden tarih ve sayıyı yazarak konuşan adama uzattım. Bakınca “ vaktinde gitmiş” dedi ve vedalaşarak odamdan ayrıldılar.

Ertesi gün, akşama doğru o üç adamdan biri tekrar odama geldi ve;

- Hocam, sizden özür dilemeye geldim. Siz haklıymışsınız, benim kızımın atama kararnamesi bu sabah postadan çıktı. Biz çok büyük bir hata yapmışız. Dün üç arkadaş sizi vurmaya gelmiştik, siz atama evraklarının tarih ve sayısını verince vazgeçtik. Arkadaşlar bugün Ankara'ya giderek sizin Uşak'tan tayin edilmeniz için uğraşacaklar. Bugün gelen posta her şeyi açıklıyor. Bu nedenle sizden özür diliyor ve şu küçük armağanı kabul etmenizi diliyorum, dedi. Sonra da masamın üzerine bir lokum olduğunu zannettiğim paketi masamın üzerine bıraktı.

Neye uğradığımı şaşırmış bir halde, adamı tanıyabilmek için ne iş yaptığımı sorunca İlkokul Öğretmeni olduğunu öğrendim. Kızının kim olduğunu sorunca da temelli şaşırmıştım. Benden intihar etmek için zehir isteyen kızın babası şu anda odamda oturuyordu. Kızı ile aramızda geçenleri anlattıktan sonra

- KIZINIZI intihar etmekten alıkoyarak memlekete bir öğretmen kazandırmış bulunuyorum. Bana getirdiğiniz o armağanı da kabul etmiyorum. Zira buradan çıkınca "Ekrem Beye rüşvet verdim" diyebilirsiniz.

- Asla! Bu lokumu kabul ederseniz beni çok mutlu edersiniz. Ayrıca kızımın başına böyle bir şeylerin geldiğinden de haberim yoktu. Şimdi karşınızda daha da fazla eziliyorum. Lütfen kabul edin.

- Olmaz. İlla da bu lokumu vermek istiyorsanız, öğretmenler odasına götürüp orada açın ve masaya bırakın.

- Ama size olan mahcubiyetimi gidermem gerekir.

- Bana bir armağan vermek istiyorsanız, kızınıza söyleyin, aldığı ilk maaştan bana bir çay ısmarlasın, o beni çok mutlu eder, dedim.

Ziyaretçim mahcup ve ezik bir vaziyette odamdan ayrılınca derin bir nefes alarak, artık tayin beklemem gerektiğine inanmalıydım. O gün akşama kadar amaçsız ve çaresiz olarak boş boş dolaştım durdum.

Daha sonra Uşak'ta ayrılırken beni uğurlamaya gelen tek insan o idi ve bana bir çay bahçesinde vaat ettiği çayı da ikram edebilmişti.

Gündüzlülerin sınavını başarı ile yapmış, sınav ekibi ile birlikte bir sınıfta sınav kağıtlarını okuyorduk. Kağıtlar okunuyorken çocukların yaptığı bazı önemli hataları birimize göstererek, matematik ve fendeki bulunan yeni icatlar hakkında yorumlar yaparak eğlenmeye başlamıştık. Bu, yorulmaya başladığımızın işareti idi. Bir ara sınıfın kapısı açıldı ve içeri Müdür Bey ile Vali bey girdi. Vali Bey çalışmalarımızda başarılar dileyerek “kazananların listesini ben görmeden asmayın” dedi ve ayrıldı.

Biz ikinci incelemeyi yapmaya başlamıştık ki Müdür Bey tekrar sınıfa geldi. Durumu hiç iyi görünmüyordu.

- Hayırdır Müdür Bey, iyi misiniz?
- Vali Beyin ne dediğini duymadın mı?
- Duydum, ne var bunda?
- Bunun anlamı sınava el koymaktır. Herhangi biriniz bir yanlış iş yaptı mı?

Eyvah, durum ciddi anlaşılan. Vali Bey sınava el koyduysa gerçekten işin içinde bir şeyler olmalı idi ama ne olabilirdi? Müdür Bey derin bir nefes alarak;

- Ben nasıl götürürüm bu listeyi şimdi?
- Müdür Bey, sizin bir yanlışınız yoksa bizim yanlışımız olamayacağı için endişe edilecek bir şey yok demektir. Merak etmeyin ben götürürüm, dedim.

Artık çok dikkatli olmamız gerektiği belli idi. Titiz bir çalışma sonucu kazananların listesi ve yedekler listesi oluşmuştu. Sınav evraklarını ve listeyi onaylaması için Müdür Beye götürdüm. İşlemleri tamamladıktan sonra Vali Beye beraber gitmemizi önerdi.

Vali Bey makamında bizi ağırlayarak birer kahve ikram etti. Kahvelerimizi yudumlarken Müdür Bey listeyi Vali Beyim masasına bıraktı. Vali Bey saat cebinden bir küçük kağıt çıkardı ve listeyi o kağıda bakarak inceledi. Galiba listede bir isim arıyordu. Kağıdı katlayarak tekrar saat cebine koydu ve;

- Teşekkür ederim, listeyi asabilirsiniz, dedi.

Müdür Beyin derin bir oh çektiğini gördüm. Artık gözlerinin içi gülmeye başlamıştı. Beklenen korkulu senaryolar gerçekleşmemişti. Ama ben hala bir şey anlamamıştım. Vali Beye dönerek;

- Sayın Valim, bu listeyi biz asardık, liste neden buraya geldi?
- Bana hesap mı soruyorsun genç arkadaşım?
- Hayır, böyle bir amacım olamaz.
- Ama listenin neden buraya geldiğini size anlatayım. Uşak Spor lokalinin karşında bulunan bir erkek berberi, Uşak Sporda futbol oynayan okulunuzun Beden Eğitimi öğretmeninin kendisinde tıraş olduğunu, bu nedenle okulun diğer öğretmenlerini de iyi tanıdığını, tıraş olmaya gelen her müşterisine anlatıyormuş.

“Bana 10 lira verenin çocuğunun Öğretmen Okulu sınavını kazandırırım. Kazanmazsa da parasını iade erdim” diyormuş. Üç gün önce bir köylü odama gelerek “ benim çocuğum Orta Okulda her yıl takdir aldı ama ben berbere 10 lira vermediğim için benim çocuğum sınavı kazanamayacak” diyerek takdir belgelerini masama koydu ve berberi şikayet etti.

- Berbere ne yapacaksınız Sayın Valim?
- Çok soru soruyorsun delikanlı. Belge olmadığı için yapılacak bir şey yok. Ama berberin kafası iyi çalışıyor, gönlü zengin Türk köylüsünün “benim çocuğum sınavı kazanamadı “diyerek berberden parasını istemeye gelmeyeceğini biliyor. Böylece senin maaşının birkaç katı kadar para kazanmıştır mutlaka. Hadi şimdi listenizi asın ve işinize bakın, diyerek bizi kapıya kadar uğurladı.

Okula döndüğümüzde huzur ve sevinçle listeyi astık. Müdür Bey beni odasına çağırdı ve ne cesaretle Vali Beyden hesap sorar gibi sorular sorduğumu sorunca, ne kadar cahil olduğumu anladım.

Yeni ğretim yılı başlamak üzere idi ve okulda hareketlenmeler başlamış, gündüzlülerin kayıtları devam ediyordu, bazı yatılılar da okula gelmeye başlamıştı. İyi giyimli kravatlı bir beyefendi odama gelerek kayıt yaptırmak istediğini belirtti. Masamın kenarında bulunan listeyi önüme alarak kayıt olacak öğrencinin ismini sordum. Bana söylediğı ismi listede bulamıyordum. Tekrar sordum, ama nafile çocuğun başka bir isminin olup olamayacağını sorunca;

- Bizimki o listede yok. Öğrencimiz yedekte.
- Yedek öğrenciler henüz kayıt yaptıramaz. Listedeki asillerin kaydı bittikten sonra eğer kayda gelen olmamışsa o zaman biz yedekten kazananları çağıracağız. Şimdi yapabileceğimiz bir şey yok.
- Biz o ayakları biliyoruz. Ben Millet Vekiliyim. Beni oyalayıp durma kaydı hemen yap, deyince bir ara durakladım. Sınav zaten sabıkalı idi.
- Ben Milletin asiliyim. Derhal buradan kalk ve çık. Bana yasa dışı iş öneremezsin, dedim ve ayağa kalkarak kapıyı gösterdim.
- Bavulunu hazırla seni buradan sürdüreceğim!
- Mümkünse sınırların ötesinde Tahran Lisesi olsun!
- Seni şikayet edeceğim.
- Vilayet binası az ileride, orada Vali Bey var, hiç durma, dedim.

Gene bir cahillik yaptığımı sonradan fark ettim. Galiba Uşak'ta daha fazla kalamayacağım belli olmuştu. Birkaç gün korkulu rüyalar görüyordum, bavulumu hazırlamaya başlamalıyım.

Çalışma şevkim azalmıştı. İşleri artık eskisi gibi koşar adım yapmıyordum. Bir gün Vali Beyi okulda görünce hemen yanına giderek

- Hoş geldiniz. Gelmişken bizimle birlikte okul karavanasından bir yemek yemez misiniz? dedim. Davetimi kabul etmedi ama fırsatını bularak;
- Bana Millet Vekili olduğunu söyleyen biri geldi. İşini yapmadığım için beni size şikayete gelecekti, geldi mi? diye sorunca;
- Geldi ve cevabını aldı. Öğretmenimin dediğı doğrudur dedim. Sen işine bakmaya devam et, dedi.

İçimi büyük bir ferahlık kapladı. Yanlış bir şey yapmadığım için ceza almayacağımın gayet doğal olduğunu kabullenmeye başlamıştım.

Yarıyıl tatili yaklaşıyor, öğretmenler notları teslim etmişti. Ben öğrencilerin karnelerini hazırlamakla meşguldüm. Bazı öğrenciler (özellikle Kars’lılar) izin alarak, birkaç gün önceden okuldan ayrılmışlardı. Zaten yazılı sınavlar bittiği için okulda tatil havası esmeye başlamıştı.

Odama gelen bir İzmir’li kız ağlayarak parasının çalındığını, yol parasının kalmamış olması nedeni ile tatile gidemeyeceğini belirtti. Üzülmemesi gerektiğini söyleyerek ona borç olarak yol parası verebileceğimi ve tatile gidebileceğini söyledim. Biraz rahatladı ama dün ve daha önceki günlerde de bazı arkadaşlarının parasının çalınmış olduğunu söyleyince durumun vahim olduğuna karar verdim. “Siz bizim sınıf öğretmenimizsiniz, buna bir çare bulmanız gerekir” deyince durumdan vazife çıkararak, akşam etüdü bittikten sonra sınıfı terk etmemelerini, yanlarına gelerek bir çare arayacağımı söyleyerek öğrenciyi gönderdim. Karneleri yetiştirmek amacıyla çok yoğun çalışıyordum.

Etüt bitip yat zili çaldıktan sonra bir öğrenci odama gelerek “hani gelecektiniz” diyerek unutmış olduğum randevumu hatırlattı. Sınıfa gittiğimde sadece 9 kişinin bulunduğunu ve 5 kişinin parasının çalınmış olduğunu hayretle öğrendim. Paraların genellikle sırada bıraktıkları kalem kutusunun içinden alındığını söylediler. Hemen cebimden bir 20 lira çıkarttım ve paranın seri numarasını hepsinin defterine yazdırdım. Ön sıradaki bir öğrencinin kalem kutusuna koydum.

- Şimdi gidin yatın. Eğer bu para da çalınırsa onu bulacağım, dedim. Eğer para çalınırsa nasıl olsa kantinde bozduracaktır, işte o zaman kim olduğunu tespit ederim diye düşünüyordu. Kızların hepsini yatakhaneye yollayarak, sınıfın kapısını kaptım ve derhal karne yazmak için odama gittim.

Aradan ne kadar zamanın geçtiğini hatırlamıyorum ama odamın kapısında Müdür Beyin belirmediğini fark ettim. Bir hayli yorulmuştum. Okulda yanan ışığı gören Müdür Bey denetlemek amacı ile gelmişti anlaşılan. Bana;

- Karneler yetişmese de olur, sonra posta ile göndeririz, dedi.
- Yetiştirebilirim eve karneleri ile birlikte gitmeleri daha güzel olur.

Bu arada, kızların parasının çalındığını ve bu amaçla bir kalem kutusuna 20 lira koyarak çalanı yakalamayı amaçlıyorum.

- Keşke böyle bir şey yapmasaydın. Babasından para gelmeyen fakir bir öğrenci, tatile gidebilmek için yapmış olabilir. Sen onu yakalarsan öğretmen olma hakkının elinden almış olacaksın.

- Haklısınız, telafi etmek çok kolay, gider parayı o kutunun içinden alırım olur biter, dedim.

Sınıfta bıraktığım kalem kutusunu açınca içinde paranın olmadığını görünce neye uğradığımı şaşırmıştım. Durumu Müdür Bey'e anlattım ;

- Böyle bir şey olamaz! Kızların tek tek odadan çıktıklarını gördüm. Onlardan birinin yapması imkansız! Para nasıl buharlaştı? dedim.

Müdür Bey olaya el koyarak polis karakoluna telefon etti. Çok geçmeden üç kişilik bir polis ekibi geldi ve Müdür Bey'in odasında olayı defalarca anlattırdılar. Gece bekçisini çağırdılar ve ifadesini aldılar. Tek şüpheli bekçi idi. Binayı gezdiğini, beni odamda çalışırken gördüğünü, parayı almadığını söylüyordu. Hatta hırsızlıkla suçlandığı için bizden şikayetçi olduğunu da belirtti.

Polisler, yatakhaneye giderek nöbetçi öğretmeni kaldırıp getirmemi istediler. Nöbetçi bayan öğretmenden, benim isimlerini verdiğim öğrencilerden birini uyandırıp, dolabını, kitaplarını arayarak bulduğu paralarla birlikte öğrenciyi getirmesini istediler. Öğretmen o öğrenciyi getirdikten sonra öteki öğrencileri de tek tek aynı şekilde arayarak ve başkalarını uyandırmadan getirdi.

Gelen öğrenciler polise ifade verdikten sonra, sınıfa giderek deftere yazdırdığım numarayı alıp ayrı ayrı getirdiler. Daha sonra da bir sınıfta oturmaları istenmişti.

Şimdi sıra bekçide idi, onun soyunmasını istediler. Önce paltosunu, sonra ceketini, onun altındaki ikinci ceket, iki gömleği ve fanilasını tek tek ve didik didik aranmıştı. Hiçbir cebinden para çıkmadı. Ayakkabıları ve iki pantolonu da arandı. Bekçi artık üstü çıplak, altında uzun beyaz iç donu ile kalmıştı. Onu da çıkarmasını istediklerinde hemen odayı terk ederek kızların yanına gittim. Kimi ağlıyor, kimi teselli ediyor, kimi de kara kara düşünüyor. “Bunu bizden nasıl beklersiniz?” diye sitem ediyorlardı. Bekçinin arandığını fakat paranın bulunmadığını, bu işin benim başıma patlamak üzere olduğunu belirtince üzüntülerinin arttığını algıliyordum. Tam “bu işe girdiğime ne kadar pişman olduğumu” söyleyecektim ki, kapı açıldı ve Müdür Bey bana “çabuk gel!” diyerek odasına çağırdı. Odaya girdiğimde bir polisin elinde bir 20 lira olduğunu gördüm. O, paranın seri numaralarını okuyor diğer polisler de kızların getirdiği defterdeki numaralarla karşılaştırıyordu. Numaralar birbirini tutuyordu. Sonra parayı öteki

polise verdi ve numaraların okunmasını istedi. Bu defa defterden kontrolü o yapıyordu. Para bulunmuştu.

Müdür Beyeye paranın nereden çıktığını sorduğumda;

- İç donunun iç cebinden, dedi.

Hemen sınıfa giderek paranın bekçinin üzerinde bulunduğunu kızlara söyledim. Çılgılık atarak bana teşekkür ettiler ve kutladılar.

Polisler bekçiyi alıp götürdükten sonra kızları ve nöbetçi öğrencileri yatakhaneye gönderince saatin 4 ü geçtiğini fark ettim. Doğru eve giderek uyumakta olan Ahmet ile Güner'i uyandırdım ve "ben hırsızlarla uğraşıyorken siz burada nasıl olur da mışıl mışıl uyursunuz" diyerek onları da uykularından ettim.

Ertesi gün okulda öğrenciler tarafından bir kahraman gibi karşılanmışım. Birkaç gün sonra bekçinin hamile eşi gelerek;

- Şikayetçi olma da çocuğum babasız büyümesin, diyerek yalvarıyordu. Ona bizim değil de savcının şikayetçi olduğunu anlattım.

Bir ay kadar sonra mahkeme benim 20 liramı bana göndermişti ama para evraklara iliştilirdiği için delik deşikti. O parayı uzun zaman saklamışım.

Ertesi yarıyılıda başka heyecanlar yaşadık. Yarıyıl tatili yaklaşmıştı fakat Kars yolları kardan kapalı olduğu için Kars'lı kızlar tatile gidemiyorlardı. Dersler de olmayınca onları oyalamak gerekiyordu. Tatilde, gündüz sınıfların temizliği ile uğraşıyorlardı. Akşam onlara ben film oynatıyordum. Uşak Halk Eğitim Merkezinde atıl duran bir 8 mmlık film makinesini emanet olarak almıştım. Bir geceliğine kiraladığım filmleri de el yordamıyla uğraşarak makineye takıyor, kızlara film gösteriyordum. Bunun için akşam yemeğinden sonra yemekhaneyi sinema salonuna dönüştürme işini zevkle yapıyorlardı.

Bir yılbaşı gecesi yemekhaneyi salon haline dönüştürerek eğlence tertip etmeyi planladım. Bir de yılbaşı piyangosu düzenlemeliydim. Bunun için Uşak esnaflarını geziyor, onlardan öğrenciler için verebilecekleri eşantıyon hediyeler talep ediyordum. Esnafın çoğu beni tanıdığı için hayli cömert davranıyorlardı. Aldığım hediyeleri kantinin bir köşesinde teşhir ediyordum. Hediyelerin içinde kilim, battaniye gibi hayli değerli ve çok sayıda malzeme oluşmuştu. Biletleri 2,5 liradan satıyorduk. Hiç kimse 2,5 liraya kilim ve battaniye çıkabileceğine inanamıyordu.

Çok renkli ve başarılı bir organizasyon olmuştu. Öğrencilerin unutamayacağı bir yılbaşı gecesi idi. Beni üzen tek şey, kilimin birinin öğrencilere değil de Fen Bilgisi Öğretmeni Mesut Beye çıkması olmuştu. O da öğrenciye çıksaydı daha mutlu olurdum.

Çorum’da çalışan matematik öğretmeni kız arkadaşım ile mektuplaşıyor, evlilik hazırlıklarına başlamak için planlar yapıyorduk. Nihayet karar vererek ailemi kız istemek üzere Sandıklı’ya göndermiştim. Ağabeyim bir otomobil kiralayarak annemi ve babamı kız istemeye götürmüştü. Her şey yolunda gitmiş kızı almışlardı. Ertesi gün yola çıkıp İzmir’e geri dönecekleri zaman otomobil arıza yapmış. Otomobil tamir edilirken tekrar kız evine konuk olmak zorunda kalmışlar. İşte o zaman Melek’in teyzesi kaç bilezik takacağımızı sormuş. Annem bir yüzük bir bilezik gibi takılar takabileceklerini söyleyince işler bozulmuş. Zira teyzenin dediğine göre “Sandıklı’da yoz (okumamış) kızlara bile en az 10 bilezik takılırmış”. O kadar bilezik takamayacağımız için işler bozulmuş. Yani akşam kızı vermişler ama sabahleyin otomobilin bozulması yüzünden kızı vermekten vazgeçmişlerdi.

İşleri nasıl düzeltebileceğimi bilemiyordum. Devamlı olarak bir arayış içinde idim. Sınıf öğretmeni olduğum sınıfta yazılı sınav yapıyorken nöbetçi öğrenci beni Çorum’dan telefonla aradıklarını söyleyince usulca sınıfı terk ederek Müdür Beyin odasındaki telefona koştum. Telefonu sabahtan PTT ye yazdırınca ancak öğleden sonra görüşmek mümkün oluyordu. Melek telefonu kim bilir ne zaman yazdırmıştı. Mutlaka telefonun başında sabahtan beri beklemiştir diye düşünürken Müdür Beyin oda sınıfın boş olduğunu fark ettim. Olayın nasıl olduğunu anlattım, bana bir çare bulmam konusunda yardımcı olmasını isteyerek görüşmeyi tamamladım. Telefonu kapatıp sınıfa yöneldiğimde Lise Müdürünün bizim Müdürü ziyarete geldiğini, kapıda karşılaşınca anladım. Müdür Beyi buyur ederek, nöbetçi öğrenciden bir kahve söylemesini ve bizim Müdür Beyi bulmasını istedim. Bizim Müdür Bey gelene kadar konuğu ağırlamak bana düşmüştü. Aklim sınıftaki sınavda idi. Çok geçmeden bizim Müdür Bey geldi ve ben izin alarak sınıfa döndüm.

Sınıfa sessizce girdiğimde hiç kimsenin benim sınıfı terk ettiğimin farkında olmadığını anladım. Yavaş yavaş sınıfın arka taraflarına doğru gittiğimde arka taraftan, önde, öğretmen masasının hemen önünde ilk sırada oturan İzmir’li Ayşe Şahin’in sol tarafında bulunan kalorifer peteğinin üzerinde açık bir kitap olduğunu gördüm. O tarafa hiç gitmeden devamlı olarak Ayşe’yi takip ediyordum. Sınav boyunca kitaba hiç bakmamıştı. Zil çalınca;

- Sınav bitti. Cümlelerinizi tamamlamak için bir dakika süreniz var, dedim. Süre sonunda herkes arkasına yaslanın ve arkada oturanların kağıtları toplayarak öne doğru gelmelerini istedim. Arkada oturan öğrenciler tek tek kağıtları toplayarak geliyorlardı ama ben hep Ayşe'yi izliyordum. Ayşe kalemi bırakıp arkasına yaslanınca bir gerinmek istedi. İşte tam o sırada kafasını sola çevirince kitabı gördü ve “eyvah!” diyerek bana bakmaya başladı. Yüzü kızarmıştı. Bana sessizce “kağıdı vereyim mi?” diye sordu. “ Kopya çektin mi ?” diye sordum. “Hayır, teneffüste açık kalmış.” dedi. “O zaman ver” dedim.

Bütün kağıtlar gelince sınıfın derhal boşalmasını istedim. Öğrenciler teneffüste iken ben tahtaya soruların cevap anahtarlarını sıgdırmaya çalıştım. Henüz bitirmiştim ki zil çaldı ve öğrenciler geldi. Sınav kağıtlarını gelişi güzel dağıtmaya başladım ve

- Önünüze gelen kağıtları okuyarak not vereceksiniz. Hiç kimse kendi kağıdını okuyamaz. Cevaplar tahtadadır. Okuma işi bitince kağıdın en sonuna sağ alt köşeye okuyan adını ve soyadını yazacak, dedim.

Dersin sonuna doğru her öğrenci, kimin kağıdını okuduğunu ve kaç aldığını bildirdi. Sonuçlara itirazı olan olmadı. Ama Ali Özkal 1 (bir) almıştı. İtiraz etmesi gerektiğini söyleyince, uzun zamandan beri hasta olduğunu ve çalışmadığı için bir şey yazamadığını, onun için itiraz edemeyeceğini söyledi. “Kağıdı ben okusaydım (1) vermezdim” diyerek kağıtları tekrar topladım.

Böyle bir uygulamayı öğretmenliğim boyunca bir daha yapamadım. Doğruyu söylemek gerekirse böyle bir öğrenci topluluğunu da bir daha bulamadım. Öğrencilere devamlı olarak “öğretmen olacaksınız, dürüst, ahlaklı ve çalışkan olmak zorundasınız” diyerek verdiğimiz öğretim dışındaki eğitim, kelimenin tam anlamı ile semeresini veriyordu.

Bu nedenle hayatım boyunca bu okulu ve bu öğrencileri unutamadım.

Benim evlilik işlerini düzeltebilmek amacıyla Sandıklı'ya gitmeye karar verdim. Bir hafta sonu cesaretimi toplayarak Sandıklı'ya gittiğimde ne yapacağımı tam olarak bilmiyordum. Bildiğim tek şey, Almanya'dan kesin dönüş yapmış ve sanayi sitesinde bir demir doğrama dükkanı açmış olan bir Hilmi Eniştenin olduğu idi. Hilmi Enişte Melek'in teyzesinin kocası idi. Onu bulmak ümidi ile sanayi sitesinin nerede olduğunu sorarak buldum. Site içinde Almanya'lı Hilmi enişteyi sora sora bulmuştum. Bir dükkan çırağı beni onun dükkanına götürüyordu. Ben siyah bir pantolon, siyah bir gömlek ve elimde siyah bir Bond çantası ile çırağın yanında Hilmi Eniştenin yanına geldik. Dükkanın çevresinde, sebebini anlayamadığım, olağan üstü bir telaş dikkatimi çekti. Hilmi enişte ile tanıştık.

- Ben Melek'i isteyen Öğretmen Ekrem Vahaplar'ım. Melek'in anne babası bizim evlenmemize razı değiller, bana bu konuda yardımcı olur musunuz? dedim. Hilmi Eniştede büyük bir rahatlama sezdim. Bana;

- Hele bir otur, diyerek bir sandalye gösterdi,
- Biz de seni maliyeci zannederek korkmuştuk, dedi.

Bana bir çay ikram ederek olup bitenler hakkında kısa bir özet yaptı.

- Ben Melek'le evlenmek konusunda ciddiym, aradaki pürüzlerin kaldırılması için yardımcı olabileceğinizi de bana Melek söylemişti.

Beni Melek'in annesi ile babasının yanına götürebileceğini, ama aramızdaki pürüzlerin kaldırılması işinin bana kaldığını belirtti. Melek'in anne ve babası kaplıcada çalıştıkları için bizim oraya gitmemizin gerektiğini belirtti. Bir külüstür köy otobüsü ile Sandıklı'dan 12 km uzaktaki kaplıcaya gittik. Kaplıca çok kalabalık bir yer idi. Kaplıca görevlilerine Melek'in babasını aradığımızı söylediğimizde, kazı işleri nedeni ile kaplıca dışında olduğunu ama hemen haber verebileceklerini söylediler. Hilmi Enişte, “o zaman baban gelene kadar seni annesinin yanına götüreyim” dedi ve bir buhar banyosunun kapısında biletçilik yapan Melek'in annesiyle beni tanıştırdı. Ben anneme;

- Ben Melek'i isteyen Ekrem'im, ver de elini öpeyim,
- Bizim sana verecek kızımız yok, ne dolaşıyorsun buralarda, diyerek bana sırtını döndü.

Çaresiz oradan ayrılarak bir çay bahçesine oturup babamı beklemeye başladık. Babam gelince Hilmi enişte beni tanıştırdı. Nasıl karşılanacağım, annemin terslediği gibi terslerse ne yaparım diye düşünürken bana elini uzatarak

öptürdü ve “hoş geldin” dedi. “Burada oturmayalım, gelin eve gidelim” dedi ve eve gittik. Ev bir koca kayanın oyuğu içine yapılmış, sadece iki duvardan ibaret tek odalı bir yerdi. Babam anneme haber vermiş, onun gelmesini beklerken yolculuğum hakkında öteden beriden konuşuyorduk. Derken annem de gelince;

- Ben okuldan beri arkadaş olduğumuz Melek ile evlenmek istiyorum.
- Bizim kuracağımız mutlu bir yuvaya, birkaç bilezik engel olmamalı, diyerek kararlılığımı belirttim. Babam annem kadar sert ve olumsuz görünmüyordu.

- Bu işler nasip işidir, eğer nasip ise olur, şeklinde yumuşak ifadelerle kibarca beni oyalıyorlardı.

Bu ziyaretten umduğum sonucu alamadan geri döndüm. Bir boş vaktini bulup olan biteni Müdür Bey'e anlattım. Bu işi benim annem ve babam beceremediği için bana yardımcı olması gerektiğini belirttim. Bu işi kolaylıkla halledebileceğini belirtti. Biraz zaman geçmeliydi.

Müdür Bey işi organize etmişti. Arkadaşı olan bir ilkokul müdürü ile anlaşmış, onun otomobili ile Sandıklı'ya giderek kız isteyecektik. Müdür Bey, Baş Yardımcımız, babam ve ben Sandıklı'ya gittik. Bu defa bizi Sandıklı'daki evlerinde ağırladılar. Ev, tipik bir köy evi idi. Alt kat depo ve ahır, üst katta odalar vardı. Ben yere diz çökerek oturuyordum. Küçük bir hoş beşten sonra Müdür Bey konuya girerek kızı istedi. Babam olumsuz olduğunu sıkılarak belirtti. O zaman yıkılmıştım. Bunca telaş ve çabalarımın boşa gittiğini düşünerek bir boşluğa düştüğümün farkında idim. Müdür Bey ayağa kalkarak babamı dışarıya alarak bizi odada yalnız bıraktılar. Ayaklarım uyuşmaya başlamıştı, zaman bir türlü geçmiyordu. Bunca adamı boş yere buralara kadar getirmiş olmamın ezikliği içinde idim. Biraz sonra Müdür Bey ve babam içeri girdiler ve Müdür Bey yerine oturdu. Bir şeyler söylüyordu ama ben tamamen boşlukta olduğumdan hiçbir şey duymuyordum. Bir ara babamın “Siz nasıl uygun görürseniz” dediğini fark ettim. Bunun üzerine Müdür Bey teşekkür ederek bana döndü ve;

- Hayırlı olsun, kalk ta babanın elini öp bakalım, dedi.

Neye uğradığımı şaşırılmış vaziyette kızı aldığımızı anladım ve hemen yerimden fırlayarak önce babamın, sonra annemin ve diğerlerinin ellerini öperek yerime oturdum. Başarmıştık. Mutluluktan yerimde duramıyor, zıplamak istiyordum.

Bizi, akşam yemeği yemeden bırakmayacaklarını söylediler. O akşam yemeğinde hayatımda ilk defa baklavadan sonra bamya çorbası yedim. Orada adet öyle imiş

Ertesi sabah erkenden telefon yazdırarak durumu Melek'e bildirmeliydim. Telefon bir türlü gelmiyordu. Ben sabırsızlıkla telefonun başından ayrılamıyordum. Akşama doğru telefon geldi, Melek'e;

- Dün akşam Sandıklı'da idik, baban seni bana verdi. Müjdelersun. En kısa zamanda bana nüfusunu gönder de nikah işlerine başlayayım, dedim. Bana asla inanmadı. O işin tamamen kapandığını biliyordu.

Bütün işlemler tamamlanmıştı. Atama işlemlerinin yapılabilmesi için (resmi tatil olduğundan) 23 Nisan 1973 günü nişan ve nikah bir arada yapıldı. Daha sonra yaz tatilinde düğün yaparak evlenmiştim. Eşim Uşak Lisesi Matematik öğretmenliğime atanmıştı. Önce 3-5 ay kadar kiraladığımız bir evde kaldık, sonra okulun lojmanına taşındık ve hayat devam etti.

Bir lise öğretmeni, kurulmuş bir dernek aracılığı ile, öğretmen arkadaşların kışlık kömür ihtiyacını gideriyordu. Bana “yeni evli arkadaş kömür ister misin ?” diye sorunca, hiç beklemeden “ isterim” demiştim. Birkaç gün sonra kömürün lojmandaki evimin önünü döküldüğünü haber vermişti. Parasını maaşımdan taksitler halinde keserek alacaktı. Teşekkür ederek kömürüme bakmak için eve gittiğimde çok şaşırmıştım. Biz İzmir’de yarım ton kömürle kışı geçirirdik, bana gelen kömür 5 tondur. O zaman öğretmen arkadaşın ne kadar kömüre ihtiyacımın olduğunu sormamış olduğunu fark etti. Ben o kış 5 ton kömür yakacağımı nereden bileyim? Kömür, kış sonuna ancak yetmişti. İklimin bu kadar etkili olduğunu, bu yüzden İzmir’in bir cennet olduğunu o zaman anlamıştım.

Okulda şehir suyunun ya az oluşu ya da basıncın düşük olması nedeni ile yatakhanein üst katlarına çıkmıyordu. Bu nedenle kızlar sadece hafta sonlarında yatakhanein bodrum katında bulunan çamaşırvhanede çamaşır yıkayabiliyorlardı. Hatta bazen kızlardan deterjan ve çamaşırlarını istiyor, okulun devasa çamaşır makinesini çalıştırarak onların çamaşırlarını yıkıyordum. Bu durumdan kurtulmak amacıyla, İzmir’den mahalle arkadaşım olan bir makine mühendisi ile akşama kadar uğraşarak, bodrum katına hidrofor kurduk. Ben onu, malzemeleri ile birlikte, bizim İsmail ile İzmir’den getirmiştim. Uzun uğraşlardan sonra akşama doğru hidroforu tamamladık ve çalıştırdık.

- Su acaba yukarıya çıkıyor mu, nasıl kontrol edeceğiz, yukarı çıkabilir miyiz? diye sordu. Çıkamayacağımızı, zira kızların şu anda orada olduklarını söylemiştim ki, yukarıdan;

- Sular akıyoooooor! diye feryat eden öğrencilerin sesleri duyuluyordu. Yukarıda bayram sevincinin yaşandığını hissediyorduk. Birbirimizi kutlayarak büyük bir iş başarmanın mutluluğunu yaşadık.

Artık kızlar el ve yüzlerini yıkayabilecekler, hatta banyo yapabileceklerdi. Banyo meselesini hafta sonlarında şehide anlaştığımız bir hamamda gideriyorduk. Kızlar nöbetçi bayan öğretmen ile birlikte, nöbetleşerek gruplar halinde hamama gidiyorlardı. Hamam işi bayan öğretmenlerin hoşuna gitmeyen bir durumdu. Bizim hidrofor da hamam işini çözmemişti. Zira hidrofor sadece soğuk suya hükmediyordu. Bir öğretmenler kurulu toplantısında bir bayan öğretmen;

- Neden kızları hep biz hamama götürüyoruz, erkek nöbetçi öğretmenler de götürsün, deyince bizim Fransızca öğretmeni Ahmet;

- Neden olmasın, ben götürebilirim, onları bir güzel yıkar hatta kese bile atabilirim, cevabını verince teklifin ne kadar anlamsız olduğu anlaşılmıştı.

Zaman zaman hidrofor arıza yapıyordu. Öğretmenler tamir etmediğim için bana sitem ediyorlardı. Ama onu tamir etmek yeteneklerimin arasında yoktu.

Birinci yarıyıl sonunda, Bakanlıktan gelen bir tamim, “başarısız derslerin tespiti, başarıyı arttırmak için alınması gereken önlemlerin öğretmenler kurulunda tartışılmasını” istiyordu. Okulun başarı durumunu istatistik olarak hazırlamak uzun zamanımı almıştı. Bu istatistik sonuçları çıkarmaktan zevk alıyordum. Oldukça ilginç sonuçlara ulaşmıştım. Hazırlıklarımı kurula yetiştirmiştim ama kurulun nasıl geçeceği konusunda endişelerim vardı. Zira Müdür Hüseyin Denge atanmış, yeni gelen Müdürle ilk toplantıyı yapacaktık. Yeni Müdür aynı zamanda Uşak Eğitim Enstitüsü Müdürü idi. Öğretmen Okulu, Öğretmen Lisesi’ne dönüştürümlü ve 4 yıla çıkarılmış, ayrıca okulumuzun içine bir de Eğitim Enstitüsü açılmıştı. Yeni Müdürün nasıl biri olduğu hakkında bilgimiz yoktu. Bu toplantıda belli olmasını umuyorduk.

Yeni Müdürle tanışma faslı bittikten sonra gelen tamimi, Müdür Bey bana okuttu ve yaptığım hazırlıklar hakkında bilgi vermem için bana söz verdi. Okulun en başarılı dersi, yüzde yüz ile Milli Güvenlik dersi idi. Her dersin ve her sınıfın başarı durumunu genel olarak anlattıktan sonra, en başarısız olduğumuz dersin “resim” olduğunu söyledim. Başarı oranı yüzde sekiz idi. İşin ilginç tarafı, bütün zayıfların 10 üzerinden 4 olması idi. 4 ten daha küçük not yoktu. Bir miktar 5, bir 7 ve bir de 9 vardı. “Başarısızlığın sebepleri hakkında resim dersi öğretmenlerinin görüşlerini” istedim. Biri erkek diğeri de bayan olmak üzere iki resim öğretmenimiz vardı. Müdür Bey açıkladığım bu sonuçları dikkat ve hayretle izliyordu. Resim öğretmenlerinden biri sözü alarak, resim dersinin de matematik gibi, fizik gibi bir ders olduğu, zayıf notların olmasının gayet doğal olduğunu açıkladı. Diğeri ise “resimden anlamadığımız için bizim resim hakkında yorum yapamayacağımızı” belirtti. Ben de;

- Biz resmi eleştirmiyor, yorum yapmıyoruz. Başarı neden bu kadar düşük onu araştırıyoruz, dedim. Bunun üzerine bayan resim öğretmeni;

- Çocuklarımız gayet başarılı, hatta akademik ölçülerde resimler yapıyorlar. Uşak’ta ve İzmir Fuarında sergiler açtık. Hem Uşak Valiliğinin hem de İzmir Sıkı Yönetim Komutanının takdirlerini belirten yazılar aldık, dedi.

- Akademik ölçülerde resim yapıyorlar da neden karnelerde akademik ölçülerde not yok? dedim. Bir de örnek verdim. İsmi verdiğim bir öğrenci;
- Beş resim yapmış, üçünü akademik ölçülerde bulduğunuz için sergiye koymuşsunuz ama karnesindeki resim notu neden 4, yani zayıf? dedim. Cevap şöyle oldu;
- Benim kocam burada yok diye üzerime geliyorsunuz, bana haksızlık yapıyorsunuz!

Müdür Bey tartışmayı tatlıya bağlayarak gündemin öteki maddelerine geçmeden önce, yapmış olduğum bu istatistiksel çalışma için bana teşekkür etti ve toplantıyı fazla uzamadan kapattı. Böylece yeni Müdürümüzle ilk resmi çalışmayı yapmış olduk.

Ertesi öğretim yılı başında, yeni öğretim yılı ders programlarını yapmaya başlayacağımı Müdür Beye söyleyince, sümeninin içinden çıkardığı bir kağıdı göstererek;

- Bir öğretmen arkadaşın ders programı ile ilgili bir dilekçesi var, program yaparken dikkate almanı rica ederim, dedi ve dilekçeyi bana verdi.

Dilekçe, bayan Beden Eğitimi öğretmeni tarafından verilmişti. Dikkatle okuyunca, dilekçeyi Müdür Beyin okumamış olduğunu anladım. Zira, İzmir’li olan öğretmen, hafta sonlarında İzmir’e gidebilmek için cumartesi ve pazartesi günlerinin, bir de pazara gidebilmesi için çarşamba gününün yarısının boş olmasını istiyordu. Böyle bir şeyin mümkün olmadığını farkında idim. Müdür Beye hiçbir şey söylemeden dilekçeyi alarak çalışmaya başladım. Programı yaparken, dilekçedeki isteklere hiç dikkat etmeden, uzun ve yorucu bir çalışma sonunda programı tamamladım. Bu çalışma dolu dolu dört günümü almıştı.

Derslerin başlamasına birkaç gün kala, öğrenciler ve öğretmenler yavaş yavaş gelmeye başlamışlardı. Beden Eğitimi öğretmeni okula gelir gelmez doğru benim odama gelerek, programların yapılıp yapılmadığını sordu. Ben;

- Daha yapmadım. Başlamak üzereyim. Önce senin programını yapmam gerekir. Senin Müdür Beye verdiğin bir dilekçe var, yardım et de isteklerini yerine beraberce getirelim. Senin 31 saat dersin var. Biz sabah 4, öğleden sonra 3 saat, yani günde 7 saat ders yapıyoruz. Sen Salı ve Perşembe tam gün, Çarşamba da yarım gün ders istiyorsun. Bu iki buçuk gün demektir. İki günde yedişerden 14, yarım gün de 4 saat eklersek 18 saat eder. Geri kalan 13 saat dersi

ne zaman ve nasıl yapmayı planlıyorsun? Yoksa gece etütten sora mı yaparsın? Senin dilekçende istediğini ben nasıl yapayım?

- Aaa, ben dilekçemde öyle mi yazmışım?
- Bu dilekçenin işleme konmasının mümkün olmadığını anladığına göre, dilekçeni al, biz onu yok sayalım.

Öğretmen hanım hiç itiraz etmeden, ama hiç de mahçubiyet duymadan ayrıldı.

Bizim Beden Eğitimi öğretmeninın hesaptan bu kadar bihaber olduğunu bilmiyorum?

Öğretmen Lisesi olduğumuz için derslere bir de Astronomi dersi eklenmişti. Ders sayısı çoğalınca ders programını yapmak da zorlaşmıştı. Müdür beyin bana havale ettiği bir dilekçede, bayan matematik öğretmenimiz programında Astronomi dersi gördüğünü ama kendisinin bu dersi okutamayacağı için programından silinmesini istiyordu. Kendisini çağırarak;

- Kararnamenizde “Matematik-Astronomi” öğretmeni yazdığı için programınızda bu ders var. Astronomi öğretmeni “ben astronomi okutamam” diyorsa bu istifa anlamına gelir, siz bu dilekçeyi alın, biz yok sayalım

- Bana sormadan nasıl oluyor da ders veriyorsunuz? Dilekçemi geri almıyorum, gereğini yapın. Ben bu derslere girmem, diyerek odamı terk etti. Müdür Beye durumu anlattım ve ders ona kaldı.

Bayan öğretmenin Uşak Lisesinde Müdür yardımcısı olan eşi de bana gelerek bu dersi almamı istedi. Ben de;

- Sen de idarecisin, kararnamesinde Astronomi yazan tek öğretmenim sizin eşiniz, yapabileceğim bir şey yok.

- Diğer matematikçilere ver veya dışarıdan öğretmen bul

- Benim okulumda bu dersin hocası varken dışarıdan öğretmen arayamam

- O zaman görürsün sen.

Üç gün sonra bayan öğretmenimiz Uşak Eğitim Enstitüsüne atanma kararnamesini masama getirip bıraktı. Artık bizim öğretmenimiz değildi.

O yıl bakanlık birkaç Eğitim Enstitüsü açmış, açılan bu okullara öğretmen atamak için bana da Edirne Eğitim Enstitüsü Fizik Öğretmenliği teklifi gelmişti. Bakanlığa giderek eşimin hamile olması nedeni ile Edirne'yi kabul edemeyeceğimi, ama teklifin, yeni açılan Uşak Eğitim Enstitüsü için olması durumunda çok iyi olacağını belirttim. Fakat Uşak'a atama yapılmış olduğundan Eğitim Enstitüsüne atamam gerçekleşemedi.

Yakında doğacak çocuğum benim Eğitim Enstitüsüne terfi etmeme engel olmuştu. Edirne'yi kabul etmemekle iyi mi yoksa kötü mü ettim bilmiyorum?

Eşimin hamilelik dönemi hayli ilerlemişti. Tedbir olarak, Uşak'lı olan müzik öğretmeni Çetin Bey;

- Doğum yaklaşıyor, hangi doktora gitmemiz gerekir? Neler yapmalıyım, büyüğüm ve Uşak'lı olarak bana yardımcı ol, yol göster.

- Bak Ekrem'ciğim, Uşak'ta iki kadın doğum doktoru var. Biri Devlet hastanesinde çalışıyor, ama onu ayık yakalamak gerekiyor. Diğeri SSK hastanesinde çalışıyor, dışarıda da muayenehanesi var. Benim tavsiyem, ona sık sık muayeneye git. Doğum zamanı gelince “doğumu sizin hastanenizde yaptırmak istiyoruz” dersin, o halleder, dedi.

Tavsiyeye harfiyen uydum. 15 günde bir muayenehanesine giderek gebeliğin kontrolünün ona yaptırdık. Son defa gittiğimizde;

- Doğum yaklaştı, önümüzdeki hafta bekleyin.

- Biz doğumu sizin hastanenizde yapmak istiyoruz, bu konuda bize yardımcı olur musunuz?

- Ben önümüzdeki hafta bir kongreye katılacağım için burada olamayacağım, siz zaten Devlet memurusunuz, doğumu Devlet Hastanesinde yapacaksınız, dedi.

Şansa bak! Boş yere muayene ücreti vermiş olduk. Hemen Çetin'i buldum, olanı biteni ona anlattım. O da bana;

- O zaman Devlet Hastanesinde çalışan Saime Ebeyi bul. En sağlıklı doğumu o yaptırır.

Çaresizdim. Doğum da yakın olduğuna göre, artık okula gitmemesi için “doğum öncesi raporu” almamız gerekiyordu. Raporu alır almaz Saime ebeyi arayacaktım. Rapor almak üzere, hastaneye sevk etmesi için okul doktoruna gidince, doktor;

- Benim muayene etmem gerekir, dedi.
- Sizin branşınız değil, muayene edemezsiniz, siz bizi sevk edin, dedim.
- Muayene etmezsem sevk edemem, deyince, çaresiz muayene etmesine izin verdim.

Muayene bittikten sonra, gayet ağır tavırlar içinde masasına oturdu ve;

- Daha doğuma çok var, o nedenle sevke gerek yok,
- Kadın Doğum doktoru doğumun yakın olduğunu söylemişti. Bana bu söylediğinizi bizim belgelerimize yazar mısınız?
- Yazıyorum, dedi ve yazdı.

Müthiş sinirlenmişim. Eşimle beraber doğruca vilayet binasına giderek doktoru Vali Beye şikayet etmek istedik. Vali Bey odasında yoktu. Koridordaki sandalyelere oturarak beklemeye başladık. Nasıl olsa makamına gelecekti.

Biz orada beklerken Milli Eğitim Müdür Yardımcısı bizi görünce derhal yanımıza geldi ve ne beklediğimizi sordu. Başımızdan geçenleri anlattıktan sonra;

- Ekrem, bu yüklü kadını burada boşuna bekletme. Hastaneye git ve bir vatandaş gibi muayenesini yaptır, dedi.

Doktora olan kızgınlığımdan bunu akıl edememişim. Hâlbuki doktordan aldığım belge elimde idi, ne zaman olsa şikayetimi yapabilirdim. Doğruca hastaneye gidip vatandaş gibi muayene olmak için sıraya girdik. Sıramız geldiğinde eşim muayene için içeri girdi. Kısa bir süre sonra içeriden çıkan hemşire hanım;

- Doğuma mı geldiniz? dedi.
- Hayır, muayene olmaya geldik, dedim ve muayene bittiği için doktorun yanına girdim. O da doğumun bugün yarın olacağını söyleyince;

- Okul doktoru bir aydan fazla zaman olduğunu söyledi ve sevk kağıdımıza da yazdı. Bu nedenle okul doktorunu şikayet edeceğim .

- Yazdığı rapora bakabilir miyim? deyince elimdeki evrakı doktora verdim. Yazılanları okuyunca;

- O doktorla uğraşma, hiçbir şey elde edemezsin, ben sizi bana sevk etmiş gibi “doğum öncesi” raporunuzu yazacağım. Yalnız her an hazırlıklı olun, diyerek benim ona verdiğim evrakları yırtarak çöpe attı.

Raporu işleme koyduk, Melek artık okula gitmiyordu. Benim en kısa zamanda Saime ebeyi bulup iletişime geçmem gerekiyordu.

Ertesi akşam öğretmen arkadaşlar, akşam ziyaretimize geldiler ve olup bitenleri detayları ile onlara anlattım. Melek, zor zahmet her türlü ikramları yaptı. Konuklar gittikten sonra, gece geç vakte kadar ortalığı birlikte toplayıp yattık.

Sabah beni uyandırdığında gün ağarmıştı. Sancılarının olduğunu ve galiba doğumun başladığını söyleyince müthiş bir telaş aldı beni. Ne yapmam gerektiğini bilemeden, acele olarak giyinip, okul bahçesinde bulunan İsmail’e bindim ve doğruca hastaneye gittim. Danışmadaki görevliden “ Saime ebenin adresini” acele olarak bulmasını istedim.

Saime ebe bu gece nöbetçi idi, şu anda burada ve sabah kahvaltısı yapmaktadır, birazdan çıkıp evine gidecek, dedi. Kendisini tanımadığım için çıkarken bana göstermesini isteyerek beklemeye başladım. Melek’i o halde bırakmış olduğum için kendime kızıyordum. Zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. İsmail’i aldığımı ve özel hizmetimde kullanmak için izin de almamıştım. Ama ne olursa olsun diyerek Saime ebeyi beklemeye devam ettim.

Nihayet Saime ebe ile tanışarak durumu anlattım. Derhal onu İsmail’e alarak bizim eve getirdim. Melek’i sancıdan kıvranıyorken bulmuştuk.

Saime ebe Melek’i muayene ederek;

- Bu doğum saat 10’dan evvel olmaz. Sen şimdi beni evime götür, ben çocuğumun kahvaltısını yaptırıp okula yollayayım, sonra geleyim, dedi.

Saime ebeyi evine götürdüm. Evi bizim eve çok uzak değildi. Onu bırakıp derhal eve döndüm. Melek kıvranıyordu ama benim elimden bir şeyler gelmediği için çaresizlik içinde serseri mayın gibi bir oraya bir buraya dolaşıp duruyordum. Sancılar giderek artıyordu ama Saime ebenin geldiği yoktu. Her şeyi göze alarak İsmail'e binip ebeyi almaya gittim. Saime ebe çocuğunu giydirmiş okula yollamak üzere idi. Benim telaşımı görünce;

- İlk defa baba oluyorsun her halde, seni anlıyorum, dedi. Bütün hareketleri sanki kasten ağır çekim gibi idi. Evdeki Melek'i düşünmekten kendimi alamıyordum ki, ne yapayım?

Saime ebe ile eve geldiğimizde bana yapmam gereken hazırlıklarla ilgili birkaç talimat verdi ve oturmaya başladı. Ne kadar sakin davranıyordu!

Melek'in yürümesi gerektiği için, koluna girerek onu ufacık odanın içinde gezdiriyordum. Saat 10'u henüz geçmişti ki Saime ebe;

- Hadi sen şimdi buradan çık bakalım, bizim işimiz var, dedi.

Ben salona geçerek beklemeye başladım. Anaların bir, babaların dokuz doğurduğu ne kadar doğru imiş.

Saat 10.20'te bebeğin ağlama sesini duyunca havaya zıplayıp Allah'a şükür ettim. Bir oğlum olmuştu. Saime ebe ayrıldıktan sonra lojmanın üst katına çıkarak bütün kapıları çaldım ,“baba oldum” diye herkese haber verdim.

O gün okula öğleden sonra gidebildim. İlk işim okul doktorunu aramak oldu.

- Doktor bey, bu sabah eşim doğum yaptı ve benim bir oğlum dünyaya geldi. Sizin yazdığınız raporda doğuma bir aydan fazla zaman var diye yazıyor, siz bu işi bilmiyorsunuz, Allah sizin...

- Bana hakaret ediyorsunuz, buraya gelin de konuşalım.

- Buradan daha rahat bağırabiliyorum diyerek telefonu yüzüne kapattım.

Doktor, sobasının çubuğunun intikamını benden almıştı. Daha sonra hastanedeki doktorun ne kadar haklı olduğunu anlayacaktım. Zira okul

doktorumuzun, birkaç yıl sonra, üvey kızını öldürerek katil olduğunu gazetelerden okumuştum.

Çocuğumuzun adını Alper koymuştuk. Hiç huzurlu bir çocuk değildi. Yeni doğduğunda tebrike gelen Müdür Beyin hanımı “ağzını ben açayım da benim gibi çok yiyen bir çocuk olsun” diye, daha 3-5 saatlik çocuğa kaşık ile su vermiş. Melek huzursuzluğun kaynağını ona bağlıyordu. Mideye ilk giren suyun soğuk olması nedeniyle, midesini üşütmüş olmalı idi. Gece uyumadığı gibi bizi de uyutmuyordu. Ben saat 4.00’e kadar nöbet tutuyor, sonra da Melek’e devrediyordum.

Daha birkaç aylık iken, Alper’i ayaklarımda sallayarak uyutmaya çalışırken, oturmakta olduğumuz odanın penceresi dışarıdan vurularak adeta dövülmeye başladı. Tam çocuğu uyutmak üzere idim ki bu gürültü ile korkarak uyanmıştı. Bu gürültü neyin nesidir diye pencereyi açınca, cama vuranın, caddenin karşısında oturduğunu söyleyen komşu teyze olduğunu anladım. Kendisini tanıımıyordum. Zira biz okul bahçesinin içinde bulunan lojmanda oturduğumuz için mahalle komşuları ile komşuluk ilişkileri kuramamıştık. Komşu teyze işaret parmağını sallayarak ve azarlarcasına ;

- Balkona serdiğiniz o çocuk bezlerini çabuk kaldırın
- Neden?
- Çocuk bezlerinin yıldız görmemesi lazım!
- Görse ne olur?
- Çocuk bezi gece serilir ve yıldız görürse, çocuk büyüyünce hırsız olur.

Teyzeye, gündüz çalıştığımız için, bezleri ancak akşam yıkayıp serebildiğimizi anlatamayacağımı tahmin ettiğim için;

- Peki teyzem, derhal kaldıracağım, dedim.

Çocuğa bakması için eve gelen bakıcı kadından, bezlerin gündüz serilerek kurutulmasını rica ederek teyzeyi memnun etme yolunu seçtik.

Öğretim yılı bitmiş, öğrenciler yaz tatili nedeni ile evlerine gittiklerinden okul tenhalaşmıştı. Bana gelen bir telefonda, kendisini Ankara Deneme Yüksek Öğretmen Okulu Müdürü olduğunu söyleyen biri, beni Ankara'daki okuluna Fizik Öğretmeni olarak almak istediğini belirtti. Önce çocuğumun çok küçük olması nedeni ile kabul edemeyeceğimi söylediysem de teklifte ısrarcı olduğunu, konuyu daha detaylı görüşmek üzere Uşak'a geleceğini ve yüz yüze görüşmemizi önerdi. Bana yarın, bir iş nedeniyle İzmir'e giderken uğrayacağını belirterek okulda bulunmamı istedi.

O akşam eşimle durumu enine boyuna görüştük. Pek taraftar değildik ama bu bir fırsatı değerlendirmemizin iyi olacağı kanısındaydık.

Görüşme benim odamda oldu. Gelen Müdür Bey, İzmir'e gitmekte olduğunu, bu vesile ile konuyu görüşmek üzere buraya gelmiş olduğunu ifade etti. Benim atamamın derhal olacağını ve eşimin de atamasının ben göreve başlar başlamaz olacağı konusunda güvenceler verdi. Bu arada beni eski müdürümüz Hüseyin Denge'nin önerdiğini ve onun da Müdür Yardımcısı olarak o okulda göreve başlamış olduğunu söyledi ve; "ilk defa atayacağım öğretmenin ayağına gelmiş bulunuyorum, fazla direnme" anlamına gelecek sözler söyleyince öneriyi kabul ettim.

Ben eşyaları toplamaya başlamıştım. Birkaç gün sonra kararnamem geldi ve hemen Ankara'ya giderek göreve başladım. Okul, Beşevler semtinde, eski Yüksek Öğretmen Okulu binasında idi. Sadece Matematik, Fizik ve Biyoloji bölümleri açılmış, her bölüme de üçer öğretmen atanmıştı. Eğitim televizyon aracılığı ile yapılacaktı. Bu nedenle önce televizyonda nasıl ders anlatılır kursu alacaktık.

Okulumuzu ziyarete gelen Başbakan ve Milli Eğitim bakanını uğurlarken, okul müdürümüze eşimin ataması konusunu açınca, hemen hatırlayarak otomobile binmekte olan Bakana kararnameyi imzalattığını gördüm. Atama jet hızı ile olmuştu. Önce dağıtım için bir Orta Okula, sonra da Kurtuluş Lisesine atama işlemi tamamlandı.

Eşimin göreve başlaması için mehil müddetini kullanıyorken, Uşak Öğretmen Okulundan lojmanı boşaltmam gerektiği konusunda bir yazı aldım. Alelacele, inşaatı yeni bitmiş bir ev kiraladım. Evin elektrik ve suyu hafta içinde

bağlanacaktı. Hafta sonu tatilinde evi taşıdık. Fakat ne su ne de elektrik bağlanamıyordu. Ev sahibi bizi oyalayıp duruyordu. En kısa zamanda bağlatacağını söylüyordu. Bağlanır ümidi ile yaklaşık 20 gün daha bekledik. Fakat havalar soğumaya başlamış kar bile yağmıştı. Her akşam eşimle beraber yakındaki sinemaya giderek ısınıyor, sadece yatmak için eve geliyorduk. Çaresiz olarak başka ev bakmaya başlamıştık. Birçok ev sahibi öğretmen olduğumu duyunca “siz kirayı ödeyemezsiniz” diyerek evi bize vermiyorlardı. Nihayet bir ev bulduk ama kirası eşimin maaşından fazla idi.

Şimdi sıra oğlumu kreşe yazdırmaya gelmişti. Eve en yakın kreşe müracaat ettiğimde benden oğlumun nüfusunu istediler. Ben henüz Uşak’tan nüfus alamamıştım. Zira benim bağlı olduğum Nüfus Müdürlüğünden gereken yazı gelmemişti. Nüfus çıkartabilmek için İzmir’deki babamla yazışarak yazının Uşak’a gitmesi için çalıştım ama çok gecikiyorduk. İzin alarak İzmir Bornova Nüfus Müdürlüğüne giderek Uşak’ın istediği yazının neden gönderilmediğini ilgiliden sordum. Evrak araştırması yapan ilgili, yazının 2 ay önce gönderilmiş olduğunu tespit etti. Yazının tarih ve sayısını alarak Uşak Nüfus Müdürlüğünde hadise çıkartmak niyetinde idim. Tarih ve sayısını verdiğim yazıyı buldular. Yazıda “çocuğun babası kayden bekardır, nüfus verilemez” yazıyordu.

Tekrar Bornova’ya giderek bu yazının gerekçesinin “evlendirme memurunun evlendiğimizi bildiren yazıyı göndermemiş” olduğu anlaşıldı. Oysa evlendirme memuru Melek’in eniştesi idi. Yazıyı mutlaka göndermiş olması gerekirdi. Sandıklı’ya gidip gelecek vaktim yoktu. PTT ye giderek “yıldırım” telefon açarak kendisine ulaşmaya çalıştım. Belediyede görevli olması nedeniyle kendisine ulaştım ve yazının gönderilmiş olduğunu, tarih ve sayısını Sandıklı’ya gitmeden alabildim.

Bornova Nüfus Müdürlüğünde tasarladığım hadiseyi çıkartarak nüfus alabilmem için gereken yazıyı aldım ve doğru Uşak’a götürdüm. Uzun uğraşlardan sonra nüfusa ulaşabildim.

Alper’i kreşe kaydettik ama anneannesine çok alışmış olması nedeniyle kreşte uzun süre kalamadı. Kreşte olduğu süre içinde akşama kadar ağladığını öğrenince onu kreşten almaya karar verdik. Onu tekrar Sandıklı’ya bırakarak hayata devam ettim.

Okulda aldığımız kurs sonunda, dersleri bir senaryo halinde yazmamızın gerektiğini öğrendik. Ekranda neyin görünmesini istiyorsak onu belirtiyor, bu esnada hangi sözleri söyleyeceğimi o resmin yanına yazmam gerekiyordu. Önceleri zorlandım ama birkaç denemeden sonra isteneni yapabiliyor olmuştum. Bizim yazdığımız senaryoyu banda kaydederken, stüdyo yönetmenine veriyorduk. Önce soğuk, sonra sıcak provalar yapıldıktan sonra kayıt işlemlerine geçiyorduk.

Bu kurs bitmeden, İngiltere’den gelen uzmanlar bize “uzaktaki öğrenciye nasıl ders anlatılır” kursu vermeye başladılar. Bu kurs hayli uzun süreliydi. Uzmanlar bu işi planlamadan derhal uygulamaya koymamıza hayret ediyorlardı. Dediklerine göre onlar, 4 yıl planladıktan sonra uygulamaya koymuşlar. Biz bu konuda biraz aceleci olmuşuz anlaşılan.

Yazdığımız senaryoları okul bünyesindeki “Redaksiyon Komitesi” inceliyorlardı. Onay almadan çekime gidemiyorduk. Benim yazdığım bir senaryo redaksiyon komitesinden kıpkırmızı olarak bana iade edildi. Senaryodaki öztürkçe olmayan kelimelerin altı kırmızı kalemle çizilmişti. Senaryoyu alarak komiteye gittim. Senaryodaki “sabit” kelimelerinin altı çizili idi. Neden çizildiğini sorunca aramızda şöyle bir konuşma geçti;

- Size Türk Dil Kurumunun sözlüğünü verdik, neden orada yazan “durağan” kelimesini kullanmadınız?

- Benim sözünü ettiğim şey durağan değil de ondan.

- Nasıl olur?

- Bir at, bir arabaya “sabit” bir kuvvet uygulayarak arabayı götürüyor. Burada at da, araba da, kuvvet de “durağan” değil.

- O zaman “sabit” yerine geçecek bir kelime bulun.

- O kelimeyi ben bulamam, onun uzmanı değilim. Dil Kurumu uzmanları bulmalı.

- Dil, toplumun kullandığı ortak mal olduğu için sen de kelime üretebilirsin.

- Otobüs de toplumun kullandığı ortak maldır ama iyi çalışmıyor diye tornavidayı motora sokup kurcalayamam, o işin uzmanı yapar.

- Bu örnekleri nereden buluyorsun? Yapabileceğim bir şey yok. Bu hali ile yayınlayamazsın.

Öfkelenerek kalktım, senaryomu aldım, kapıyı açarak dışarı çıkmak üzere iken kapının üzerinde yazan “Redaksiyon Komitesi” tabelasını göstererek;

- Hocam bunların hangisi Türkçe! Dedim. Ama o senaryoyu çekime gönderemedim.

Senaryo, Redaksiyon Komitesinden geçseydi, Hacettepe Üniversitesinden gelen Bilim Uzmanı da imzalayacak ve o zaman çekime gidebilecektim. Durumu Bilim Uzmanına anlattım, senaryoyu görmek istedi. Konu Newton’un Dinamik kanunları idi. Üçüncü dinamik kanunu “Etki=Tepki” kanunu idi. Fizik doktoru olan hoca bu kanunu kabul etmedi. Redaksiyondan geçseydi bu defa kendisinin yayınlanması için izin vermeyeceğini söyledi. Neye uğradığımı şaşırmıştım. Hoca şaka mı yapıyordu yoksa? Şimdiye kadar okuduğum tüm kitaplarda etkinin tepkiye eşit olduğunu, aksini yazan bir kitap veya yayın bulamayacağını söyledim. Ona göre tepki, sadece sistemdeki sürtünme kadar olabileceğini savunuyordu. İnanamıyordum. Ona havadaki sürtünme kuvvetini sorduğumda “çok az” olduğunu belirtince, ağaya kalkarak;

- Hocam, bakkaldan 5 kg lık kütleyi alarak bir iple tavana asacağım. Siz kafanızla bu kütleye var gücünüzle vurarak bir kuvvet uygulayın. Havadaki sürtünme çok az olduğundan tepkisi de çok az olacaktır. Deneyelim mi? diyerek kapıya yöneldim. Denemeye gerek görmedi ama bu hali ile senaryoya “yayınlanabilir” oluru vermedi. “Sizin dediğiniz gibi yayınlanması da bilimsel hata olur, ekranda görülen benim, bu sebeple rezil olurum” dedim. Böylece o senaryo çalışmalarım boşa gitti.

Buna benzer birkaç bilimsel tartışmamız daha olunca, Ankara Üniversitesi’ne müracaat ederek Yüksek Lisans ve Doktora çalışması yapmaya karar verdim. İlgili;

- Önce Üniversite Sınavına gir, Ankara Üniversitesi Fen Fakültesini kazan, mezun ol, bu isteğine o zaman bakalım, dedi.

Benim Ege Üniversite’sinden aldığım diplomanın Ankara Üniversite’sinde geçmediğini o zaman anladım ve bu sevdadan da vazgeçtim. Daha sonraki yıllarda Yüksek Lisans çalışmalarımı Ege Üniversite’sinde yapacaktım.

Öğretim yılı içinde yapmış olduğumuz sınavları, test şeklinde uyguluyordum. Bu uygulama sadece fizik dersinde vardı. Diğer bölüm öğretmenleri klasik sınav uygulamasını tercih etmişlerdi. Okulda bulunan Eğitim Uzmanı benim sınavlarımı çalıştığı üniversitede değerlendiriyordu. Her sorunun zorluk derecesini, geçerliliğini detaylı ve bilimsel olarak inceliyordu.

Bir gün bana gelen bir telefondaki bayan, “Üniversite Seçme Sınavı Merkezinden aradığını ve bir yetkilinin benimle görüşmek istediğini” bildirdi. En kısa zamanda geleceğimi bildirerek önemsemedim. Senaryo yazma işleri bütün vaktimi alıyordu.

Aynı bayan beni tekrar arayarak;

- Üniversite Seçme Sınavı Merkezine gelmediniz, ne zaman geleceksiniz?

- Oraya gelebilmem için, Okul Müdürlüğüne dilekçe yazıp, bu dilekçeyi İl Milli Eğitim Müdürlüğüne, oradan da Vilayete götürmem gerekecek, bütün bu işlemler için vaktim yok.

- Ekrem Bey, izin almanıza gerek yok, bulunduğunuz kurumun amirine haber vermeniz yeter. Gelecek misiniz yoksa Jandarma mı göndereyim?

Neye uğradığımı şaşırmıştım. Doğru Okul Müdürüne giderek aramızda geçen bu konuşmayı anlatınca;

- Onlar tam yetkilidir, hiç vakit kaybetme derhal git, dedi.

Kavaklıdere'deki merkeze gittim. Danışmadaki görevli kimliğimi alarak beni bir polise teslim etti. O polis merdiven başındaki diğerine, o da üst kattakine. Böylece dördüncü kattaki ilgilinin sekreterine teslim edildim. İlgiliye telefonla haber veren sekreter beni içeri aldı.

Okulda yaptığım sınavların Prof. Fatma Varışlı tarafından incelendiğini, iyi soru hazırladığımın anlaşılması üzerine benim Üniversite Sınavları için de soru hazırlamamı istedi. Hazırladığım soruların içinden beğenilenler ücret mukabilinde alınarak soru bankasına koyulacağını söyledi. Bu arada özel dershanelerde çalışamayacağımı ve il dışına çıkamayacağımı belirtti. Oysa benim oğlum Afyon Sandıklı'da idi ve ben her hafta sonu oraya gitmek zorunda idim. Bu nedenle birlikte çalışamayacağımızı söyleyerek oradan ayrıldım.

O ğretim yılı bittikten sonra, Kısa Dönem askerlik hizmeti çıktı ve Isparta'ya askerlik görevine gittim. Üç ay süren askerlikten sonra göreve döndüğümde, hükümet değişikliği nedeni ile okulumuz kapatılmış, Eskişehir niversite'sine devredilerek Açık ğretim Fakültesi haline dönüştürülmüştü. Biz birkaç ay bir odada, sabah 8, akşam 5 mesaisi yaptık ama hiçbir görev verilmiyordu. Sıkıntıdan kurtulmak için Milli Eğitim Bakanlığına müracaat ederek İzmir'e atanmamı istedim. Uzun süren uğraşılardan sonra Buca Eğitim Enstitüsü'ne atandım.

Ev eşyalarını bir kamyonla yükleyerek, kamyonla birlikte İzmir yolculuğuna başladık. Daha yola yeni çıkmıştık ki kamyonumuz arızalandı. Derhal bir benzin istasyonuna girerek, arızayı gidermek niyetinde idik. Meğer o gün, son yılların en soğuk günü olduğundan, kamyonun mazot deposu donmuş ve motora giden mazot akışı durmuş. şoför, mazot deposunun ve motora giden mazot borularının altına ateş yakarak donan mazotu eritmeye çalışıyordu. Biz de içeri girerek ısınmaya çalıştık. Bu arada açlığımızı gidermek için, temizliğinden şüphe etmemize rağmen, sahanda yumurta siparişi vererek yemek istedik. Nedendir bilmem o yediğim sahanda yumurta o kadar lezzetli geldi ki, tadını hala unutamıyorum.

Bizim şoför Asker Ali, boruları ısıtayım derken yakarak eritmiş. Kısa zamanda tamir olamayacağını anladığımızdan, mazot almaya gelmiş olan başka bir kamyonla en yakında bulunan Polatlı'ya gitmeye karar verdik. O kamyonla şoför kabini içinde yanan küçük tüple ısınarak Polatlı'ya gittik. Kaloriferleri yanmayan bir otelde kaldık. Sabah tekrar geri giderek tamiratın ne safhada olduğunu araştırmak niyetinde idik. Yol kenarında bizi alabilecek bir kamyon beklerken Asker Ali'yi gördük. O da Polatlı'ya, yana borunun yenisini almak için geldiğini, tamirin ne zaman biteceğini bilemediğini söyledi. Kendisine İzmir'de annemin adresini vererek, ne zaman gelebilirse beni oradan aramasını söyleyerek ilk otobüsle oradan ayrıldık.

Aradan  gün geçtikten sonra kamyon geldi. Biz kamyonun geleceğinden ümidi kesmeye başlamıştık. Buca'da kiraladığımız bir eve taşınarak artık İzmir'li olmaya alışmaya başladık.

Eğitim Enstitüsünde göreve başladığımda okul yarıyıl tatilinde idi. Okul harika bir bahçe içinde köklü ve mükemmel bir okul idi. O dönemde henüz Kız Eğitim Enstitüsü idi ama ertesi yıl erkek öğrenciler de alınacaktı.

İkinci yarıyıl başlayınca, bana son sınıfların Atom ve Çekirdek Fiziği dersi verilmişti. Bu dersi hiç okutmamıştım ama öğrencilik yıllarımdan kalan çok iyi bir ders defterim vardı. Ayrıca bu dersin bir de kitabı vardı ve ders hazırlığı için gereken kaynaklar bakımından eksikim yoktu. Fakat kitabın neresinde olduklarını hangi konuyu hazırlayacağımı bilmiyordum. O nedenle ilk dersin çok önemli olduğunun bilincindeydim. İlk dersi atlatırsam konuya çalışır, hazırlıklarımı tamamlayınca sonrasının kolay olacağını biliyordum.

İlk derse girdiğimde sınıftaki öğrenciler ayağa kalkarak, ellerini sıralara vurarak ve “sizi istemiyoruz, siz bu hükümetin adamısınız, bizim öğretmenimiz iyi idi” şeklinde şiddetli bir protesto ile karşılaştım. Çok şaşırılmıştım. Ne yapacağımı bilemiyordum. Protestolar 8-10 dakika kadar devam ettikten sonra, gürültünün azalmasını fırsat bilerek sınıfı susturmayı başarinca;

- Günaydın. Daha sesimin tonunu bile duymadan benim kötü öğretmen olduğumu nereden biliyorsunuz? dedim ve tekrar protesto başladı.

- Ne dediğinizi anlamıyorum, lütfen tek tek konuşur musunuz? Deyince bir kız öğrenci ayağa kalkarak;

- Sizi bu hükümet tayin etti, siz bu hükümetin adamısınız. Biz eski öğretmenimizi istiyoruz,

- Bunun yolu burada bağırarak değildir. Beni istemediğinizi bir dilekçe yazarak okul müdürüne verirsiniz olur biter. Ayrıca siz son sınıf öğrencilerisiniz, üç dört ay sonra mezun olacaksınız ve bu hükümet sizi bir okula atayacak, o zaman siz de bu hükümetin adamı olacaksınız. Şimdi bana izin verin de buradaki görevimi yapayım da alacağım maaşı hak edeyim. Üç ay sonra öğrenciliğiniz bitecek, o nedenle ben size benim kurallarımı koyarsam uyum güçlüğü olduğundan ben sizin kurallarınıza uymaya çalışayım. Bana biriniz dersin nasıl işlendiğini, sınavların nasıl yapıldığını anlatabilir mi?

- Öğretmenimiz yoklamayı yaptıktan sonra, konuyu sınıftaki bir öğrenciye okuturdu. Bazen iki kere okunurdu. Sonra bir arkadaş ve öğretmen konuyu anlatırdı. Sonra da öğretmenimiz kitabın arkasındaki problemlerden 5 tanesini çözer ve sınavda o problemlerden sorardı. Son okuduğumuz konunun arkasında 45 soru var ama biz beşinden sorumlu idik.

- Sözlerimi geri alıyorum. Benim kurallarına uyacaksınız. Konu sınıfta okunmayacak. Ben o konuyu evde okurum. Ben konuyu anlatırım, anlamazsanız bir kere daha anlatırım ve mutlaka öğretirim. Sonra kitabın arkasında 45 soru varsa hepsini çözerim ama sınavda kesinlikle 46 ncı soruyu sorarım.

- Öyle şey olmaz! Bilmediğimiz soruları sınavda soramazsınız!

- Konuyu öğrettim ve yeteri kadar soru çözdüysem siz 46ncı soruyu çözersiniz. Aksi halde benim tahtada çözdüğüm soruları soracak olursam, siz tahtadan aldıklarınızı kağıda dökmüş olursunuz. Bu işi fotoğraf makineleri yapıyor. Ben fotoğraf makinesi değil öğretmen yetiştirmek istiyorum. Sonra, atanacağınız okuldaki bir öğrenci size o 45 soruyu sormayacak.

- Sınavları nasıl yapacaksınız?

- O konuda sizinle anlaşabilirim. İsterseniz test, isterseniz klasik, isterseniz de soruyu şimdi sorarım cevabı bana sonra getirirsiniz. Siz seçin.

- Test yaparsanız nasıl olacak, yanlışlar doğruyu götürecek mi ?

- Test yaparsam en az 20 soru sorarım ve yanlışlar da doğruyu götürür.

Zira test sınavının kuralı budur.

- Klasik sınav nasıl olur?

- Sınav klasik olursa 8-10 soru sorarım ve gidiş yoluna bakarak not veririm.

- Öteki dediğiniz sınav nasıl bir şey?

- Soruyu şimdi sorarım, mesela 10 Mayıs'ta cevapları alırım. İsterseniz yapacağım son sınavı böyle yapalım, ne dersiniz?

- Kabul. Sorun soruları.

- Şu anda hazırlıklı değilim. Gelecek derse getireyim ama herkes kabul ediyor mu?

Hep bir ağızdan kabul ettiklerini belirttiler ve ben kazasız belasız ilk dersimi istediğim gibi yöneterek tamamlamış oldum.

O akşam gece geç vakitlere kadar çalışarak, hem yeni konuyu anlatabilecek kadar çalıştım hem de sorular düzenledim. Ertesi günkü derse girdiğimde o eski protestolar yoktu. Yoklamayı yapıp ders defterini imzalamayla meşgulken “soruları getirdiniz mi ?” diye soranlar oldu. Sınıf listesini önüme alarak ilk öğrencini ismini okudum. Ayağa kalktı ve ben;

- Senin sorunu söylüyorum, yaz dedim.

Bunun üzerine sınıfta protestolar başladı. “ Olur mu öyle şey, herkese ayrı soru mu?” gibi sesler duyulmaya başladı. Sınıfı susturarak;

- Başka türlü olmaz. Eğer herkese aynı soruyu sorarsam, bir arkadaş çözer, hepiniz ondan kopyalar ve onun emeğini sömürmüş olursunuz. O nedenle şimdi herkes teker teker sorularını yazsın.

Soruları yazdırırken homurdanmaları duyuyor ama aldırış etmiyordum. Arada “biz bunları nereden bulacağız” diye yüksek sesle bağırırlar oluyordu. Soruları yazdırma işi tamamlanınca, elime tebeşiri alarak tahtaya geçtim ve şunları yazdım;

KAYNAKLAR:

- 1- Okul kitaplığı
- 2- Milli Kütüphane
- 3- Ege Üniversitesi kitaplığı
- 4- Ekrem Vahaplar

- Sorularınızın cevaplarını tahtadaki sıraya göre önce okul kitaplığınızda, sonra Milli Kütüphanede en sonra da Ege Üniversitesi kitaplıklarında arayacaksınız, bulamazsanız bana geleceksiniz gereken kaynağı ben vereceğim, dedim.

Bir öğrenci söz alarak “ okul kitaplığı nerede ?” diye sordu. Cevaben;

- Ben bu okula dün geldim. Oysa sen üç yıldır yatılı olarak bu okulda okuyorsun. Okul kitaplığının nerede olduğunu bilmiyorsan ayıp! Ben kitaplığın nerede olduğunu söylemeyeceğim.

Birkaç öğrenci Milli Kütüphanenin ve Ege Üniversitesi kitaplığının yerini sordular ve yatılı oldukları için gidemeyeceklerini söylediler. Ben de;

- Bunun için izin istersiniz, alamazsanız bana gelirsiniz, dedim.

Bir öğrenci kalkarak;

- Benim sorumun cevabını bana veriniz, dedi.
- Tahtada yazan ilk üç yerde aradın mı ki şimdi benden istiyorsun?

İlk günler birbirimizi tanımak ve anlamakla geçiyordu. Kendimi kabul ettirmek için derslere çok iyi hazırlanıyor, bir hata yapmamak için çabalıyordum. Bir gün bir öğrenci;

- Siz nasıl öğretmensiniz, elinizdeki kağıda bakmadan ders anlatamaz mısınız? dedi.

- Elimdeki kağıtta anlatacağım dersin planı var. Bu, derse hazırlanarak geldiğimi gösterir. Ayrıca tahtada çözdüğüm problemlerdeki çarpma, bölme gibi işlemleri tahtada yaparsam çok vakit harcamış olurum. Bu tür işlemleri tahtada yanlış yaparsam dilinizden kurtulamam. O nedenle işlemleri evde yapıyorum ve size sadece sonuçları yazıyorum. Bu kağıda arada sırada bakmakla hem planlı ders anlatmamı sağlıyorum hem de yanlış yapmama engel oluyorum. Bu kağıt size olan saygımı gösterir. Yarın siz de öğretmen olunca ders planı yaparak sınıfa girmenizi tavsiye ederim, dedim.

Bu arada okulumuza benim öğretmen okulundaki “Meslek Dersleri” öğretmenim Müdür olarak atanmıştı ve kısa sürede beni “müdür yardımcılığına” atadı. Artık Fen Bölümü’nün Müdür Yardımcısı idim. Bu nedenle okuldaki lojmana taşınarak, evliliğimin üçüncü yılında yedinci kere ev taşımış oldum.

Üç kız öğrenci, yeni oturduğum Müdür Yardımcısı makamıma gelerek “biz Milli Kütüphaneye gitmek istiyoruz, bize dışarıya çıkma izni alır mısınız?” dediler. Hemen onları Müdür Beyeye götürdüm ve;

- Bu öğrencilere verdiğim ödevi yapabilmeleri için Milli Kütüphaneye gitmeleri gerekiyor, çıkış izni istiyorlar, verir misiniz? dedim.

-

Müdür Bey de;

- Bu öğrenciler sizin bölümün öğrencileri ise izni bölümün müdür yardımcısı olarak sizin vermeniz gerekir, dedi.

Dışarı çıkınca “siz izin alamazsanız bana gelin demiştim. Görüyorum ki izin almak için hiçbir girişimde bulunmamışsınız” diyerek onları mahcup etmeye çalıştım.

Ertesi gün de bir grup öğrenci “biz Ege Üniversitesi kitaplığına gitmek istiyoruz, bize yardımcı olur musunuz?” diyerek yardım talep ettiler. Onlara Çarşamba günü öğleden sonra az dersleri olduğunu bildiğim için;

- Önümüzdeki Çarşamba günü gelin ben sizi oraya götüreyim. Hatta başka gitmek isteyenler olursa onlara da haber verin, beraberce gidelim, dedim.

Çarşamba günü 5- 6 öğrenci kapıma gelerek “hadi bizi götürün” dediler. Beraberce Ege Üniversitesi Rektörlük kitaplığına gittik. Görevli bayana;

- Bu öğrencilerin ödevlerini yapmaları için kitaplığınızdaki kaynaklardan yararlanmaları ne şekilde olabilir?

- İstedikleri kitapları veririm, içerideki salonda okuyup işleri bitince iade ederek yararlanabilirler, dedi. Bir öğrenci de;

- Biz o kitapları alamaz mıyız? diye yüksek sesle konuşunca, görevli;

- Burası kütüphane, lütfen sessiz olunuz. Kitapları dışarı alabilmeniz için Ege Üniversitesi öğrencisi olmanız gerekir, diyerek ikazda bulundu. Ben de Ege Üniversitesi Yüksek Lisans Öğrencisi olduğumu belgeleyen kimlik kartımı göstererek;

- Ben alabilir miyim? dedim.

Bunun üzerine öğrencilerin ödevlerine cevap bulabilecekleri birkaç kitabı getirerek bana imza karşılığında teslim etti. Kitapların bir hafta sonra iade edilmesi gerektiğini öğrendiğimde, öğrencilere dönerek;

- İade konusunda beni mahcup etmezsiniz değil mi? diyerek hepsinin onayını aldıktan sonra kitapları aldık ve dışarı çıktık. Çıkar çıkmaz bir öğrenci önüme geçerek ve hesap sorarcasına;

- Hani öğretmendisiz? Bak daha öğrenciymişsiniz, deyince Lisans öğrenimimin bittiğini ama daha fazla bilgi edinmem için öğrenime de devam ettiğimi, bu eğitimin “lisans üstü” eğitimi olduğunu anlatmaya çalıştım.

Bu olanlardan sonra öğrencilerin gözünde biraz büyüdüğümü ve itibar kazandığımı sezinliyordum. Öğrenciler üzerinde bilgiye dayalı bir öğretmen otoritesi kurmaya başladığının farkındaydım. Ama sınıfta bir kız vardı ki benimle yıldızı hiç barışmamıştı. Benim her ak dediğime kara diyerek durmadan beni küçük düşürmek için çabalıyordu. Her fırsatta dersi de sabote etmek için uğraşıp duruyordu.

Bir gün anlattığım konu bitmiş, ilk yazılı sınavı da yapmıştım. Yeni konuya geçmeden önce;

- Arkadaşlar yeni konuya geçmeden önce, biten konuda neler öğrendiğimizi kısaca bir özetlersek; en önemli olanı, bir atomun çekirdeğinde proton ve nötronlardan başka parçacıkların da var olmasıdır. Bugüne kadar bulunan parçacık sayısının bir hayli çok oluşu dikkat çekicidir. Bir iddiaya göre elektronun da parçalardan meydana geldiğidir. Henüz elektronun parçacıklardan olduğu kanıtlanmış değildir. Gelecekte, Allah bilir belki elektron da parçacıklarına ayrılabilir, dememle o kız ayağa kalkarak;

- Siz ne biçim öğretmensiniz? Biz sizi kendimize nasıl örnek alacağız? Okuduğunuz bunca pozitif bilime rağmen nasıl olur da görmediğiniz o Allah’a inanırsınız?

- Benim neye inandığım seni ilgilendirmez. Bırak da dersimi anlatayım.

- Görmediğiniz şeylere inanmakla okuduğunuz o pozitif ilme ihanet ediyorsunuz.

- Bak, anlattığım konuda atom çekirdeği etrafında dolanmakta olan elektrondan bahsettik. Bir bilim adamının ispat ettiğine göre, hiçbir mikroskopla elektronu görmek mümkün değil. Yani henüz kimse onu görmedi ve göremeyecek, ben sana yazılıda sorunca görmemiş olduğundan bana elektron yok mu diyeceksin?

- Yazılıda not almak için öyle söyleyemem. Ama çağdaş Atatürk Türkiye’inde görmedikleri şeylere inanmak ne kadar doğrudur?

- Sen Atatürk'ü gördün mü?
- Tahtanın üzerindeki Atatürk resmini göstererek;
- İşte !
- O gösterdiğin Atatürk'ün resmi, sen resmi değil de Atatürk'ün kendisini gördün mü? Japonya'yı gördün mü?
- !...
- O zaman çağdaş ve pozitif bilime inanan insanlar görmedikleri her şeyi “yok” diyerek inkar edemezler. Araştırmacı olurlar. Ben sana o görmediğin elektroni gösterebilirim. Şu prize elini sok görürsün! Ama sakın deneme!

Bir süre böyle bir diyalogla geçen o derste yeni konuya geçemedim ama eski konuyu iyice özetleme fırsatım doğmuştu.

O öğretim yılı sonunda o kız yaz döneminde mezun olamamıştı. Fizik'ten bütünlemeye kaldığı için bana gelerek “siz bana taktınız, beni mezun etmezsiniz, onun için ben başka bir okula naklimi isteyeyim mi ?” diye sordu. Ona;

- Ben not defterime hislerimi karıştırmam. Yazılı kağıdında ne kadar bilgi varsa o kadar not alır. O notu ben vermem, kağıt alır. Üstelik kağıdını yalnız ben okumuyorum, sınav komisyonu okuyor. Sana karşı olan hislerimi öğrenmek istersen söyleyeyim. Elimde yetki olsa seni asla öğretmen yapmam. Ama bende böyle bir yetki yok, dedim.
- O zaman bir de eylülde deneyeyim, olmazsa naklimi sonra düşüneyim, diyerek yanımdan ayrıldı.

Eylül dönemi sınavlarında 10 üzerinden 7 alarak mezun oldu. Dönem sonunda son yazılı yerine geçecek olan ödevler bana teslim edilince çok verimli bir iş yaptığımı anladım. Zira bazıları ödevlerini ciltletmiş, bazıları daktilo ile yazmış, bazıları kenarları süsleyerek emek harcadıklarını ispat etmeye çalışmış. Ama beni en çok etkileyen bir ödevin ön sözünde “yaptığım ödevi şu kitaptan alarak yazdım. Hiçbir şey anlamadım ama, bana kitap karıştırmayı, okulun kütüphanesi olduğunu öğrettiğiniz için teşekkür ederim ...” anlamına gelen kısmı oldu.

O öğrenci odama gelerek;

- Eş durumundan tayin isteyeceklerin ne gibi evraklar getirmesi gerekir? diye sorunca;

- Neden bana soruyorsun, ben sana takmışım doğru söyler miyim? diye sordum.

- Bizim Müdür Yardımcımız sizsiniz, başka kime sorayım?

- O zaman ilan panosuna git bak, gerekli evraklar mayıs ayından beri orada asılı, dediğimde hafif utandığını hissettim.

Ertesi yılın öğretim yılı açılış töreni bittikten sonra, okul bahçesinde bulunan ıhlamur ağacının altında toplanıp, öğretmen arkadaşlarla kahve içerken bana doğru gelmekte olan o kızı gördüm. Yanında da, öğrenci olduğunu zannettiğim bir erkek vardı. Hayretler içinde idim. Bana;

- Hocam, elinizi öpmeye geldim. Evlendim ve eş durumundan atandım. Göreve başlamadan sizin elinizi öpmek için eşimle birlikte buradayız. Eşim de Uşak Öğretmen Okulundan sizin öğrencinizmiş ama siz derslerine girmemişsiniz.

Gerçekten çok şaşırmıştım. Eşi mahalleden arkadaşı imiş. Meğer o kız da Uşak'lı imiş de ben o zaman öğrendim. Daha sonara;

- Hayatım boyunca sizi örnek alacağım için elinizi öpmeden göreve başlamak istemedim, dedi.

Çok gururlanmıştım. Kendilerini tebrik ederek nereye atandıklarını sordum. Eşi Urfa'da ilkokul öğretmenliği yapmakta imiş, kendisi de Urfa İmam Hatip Lisesi'ne atanmıştı. Allah yollarını açık etsin...

O yıl okula bir de gece bölümü açıldığı için, alınacak öğrenci sayısı arttırılmıştı. Yeni öğrenciler, okulda yapılacak mülakat yolu ile belirlenecekti. Ben Fen Bölümü komisyonu başkanıydım. Her bölüm alınacak öğrencilerini seçecekti.

Komisyon görevine başlamıştık ve her öğrenci ile görüşüyorduk. Görüşmenin bir günde bitmeyeceği belli idi. Öğle arası vererek yemek yemek için okulun yemekhanesine gittiğimizde, yemekhanenin boş olduğu sadece bir masada Matematik komisyonu yemek yiyordu.. Biz de bir masada yemek yerken yan masadan durmadan kahkaha sesleri gelmekte idi. Dayanamadım ve kalkarak onların yanına gidip, neye bu kadar çok güldüklerini sordum. Komisyondaki en yaşlı hoca olan Ali Kemal Görgülü;

- Yemekten sonra bizim komisyona misafireten gel de anlarsın, dedi.

Ben de arkadaşlarımdan kısa bir süre için izin alarak Matematik komisyonuna gidip oturdum. Öğrenciler sıra ile geliyorlar, onlara önce nereden geldiğini, neden matematik bölümünü istediğini sorarak kısa bir sohbetten sonra tahtaya geçmesini istiyorlardı. İlk soru $82'yi 4 e böl$ oluyordu. Daha sonra, bir üçgen çiz, açıortayını göster, daire çiz, çapını göster, kirişini göster gibi sorular soruyorlardı. Sonunda da tahtayı sil ve çık, diğer öğrenci gelsin diyorlardı. 6 – 7 öğrenciyi sessizce izledim. Her öğrenci $82'yi 4 e bölünce 2,5$ çıkarıyordu. Son öğrenciye “ tahtaya bir yamuk çiz “ dediklerinde, öğrenci tahtaya eğri büğrü bir çizgi çizince, Ali Kemal Bey ayağa kalkarak öğrencinin yanına gitti. Ali Kemal Bey benim İzmir Yüksek Öğretmen Okulundaki müdürüm idi. Oldukça sert bir idareci idi. Tahtadaki öğrenciyi döveceğinden korkuyordum ki;

- Evladım, madem buralara kadar gelmişsin bari öğren de git, dedi ve eline tebeşiri alarak;

- Buna üçgen derler, buna dörtgen derler, eğer dörtgen böyle olursa ona da YAMUK derler. Hadi şimdi çık.

O öğrenci çıkar çıkmaz yeni gelen öğrenciye engel olarak;

- Biz çağırınca ya kadar bekle, dedi ve bana döndü;

- Sabahtan beri $82'yi 4 e doğru bölüp 20,5$ bulan çıkmadı. Şimdi anladın mı neden güldüğümüzü? dedi. Bize düşen görevin ağırlığını umarım idrak etmişsindir, dedi.

Oradan ayrılarak bizim komisyondaki arkadaşlara olanları anlattım. Biz de temel Fizik birimlerini sorduğumuzda benzer yanlışlıklarla karşılaşmaya başladık. Bu tür hataların sınav heyecanı olabileceğini tahmin ediyorum. Ben de öğretmen okulu giriş sınavında bana sorulan;

- Oksijen ne renk yanar? sorusuna hiç düşünmeden “mavi” demiştim. Öğretmen bunun üzerine;

- Havada oksijen var mı? Bir kibrit çaksak yanar mı? diye sorunca hatamı derhal düzelttim;

- Oksijen yanmaz, yakıcıdır, diyerek ettiğim gafı telafi etmiştim.

O yıl okula gelen erkek öğrencilerden kaynaklanan “öğrenci olayları” olmaya başlamıştı. Yılsonuna kadar hayli olaylı bir öğretim yılı geçirdik. Sonra da hükümet değişikliği nedeniyle ben “ bu hükümetin adamı” olmaktan dolayı başka bir ile atandım. Halbuki yeni hükümet beni Ankara’ya atayan hükümet idi.

Yeni görev yerimde göreve başladıktan sonra eşimin “eş durumundan” yanıma atanması için uzun süre bekledim. Bu süre zarfında ben rapor alarak atama bekliyordum. Buca’dan ayrılmış olduğumdan lojmanı boşaltarak annemin yakınındaki bir eve taşındık. Bu ev taşındığım sekizinci evdi.

Atamadan ümidimi kesince televizyon tamirciliğine başladım. Bir arkadaşımın “ boş durma da gel bana ortak ol, işi beraberce yapalım” teklifini kırmadım. Fakat bu işte hem beceriksiz olduğumdan hem de ticaretin kurallarına ayak uyduramadığımdan ayrıldım. Eşimin önerisi ile İzmir Büyük Dershaneye öğretmen oldum. Kısa bir süre sonra da eşimin tayini çıktı ve o da istifa ederek Milli Eğitimden ayrılmış oldu.

Dershanedeki öğretmenlik çok başka idi. Öğretmenliğin EĞİTİM kısmı bitmiş, sadece öğretim faaliyeti yapılıyordu. Öğretim de, bir ders saatinde daha çok problem çözme gayreti ile robot gibi, bir elle yazıp diğer elle silmekten ibaretti. Çok yorucu ve hiç de keyif verici değildi. O dershanede 8 – 9 yıl çalışınca, öğretmenliğin en güzelini Uşak Öğretmen Okulunda yapmış olduğumu anladım. Uşak’takine benzer bir öğretmenliği bir daha yapamamanın burukluğunu her zaman yaşadım.

Dershaneye başlayalı daha 3-4 ay olmuştu. Üniversite sınavı yaklaşıncı, haziran ayında günde 10-12 saat ders veriyorduk. Hiç bu kadar tempolu ders vermemiştim. Okul öğretmenlerinin bir haftada yaptıkları dersi biz bir günde yapıyorduk. Öyle yorulmuştum ki, televizyonculuktan tanıdığım bir arkadaşımın tatil için önerdiği çadır teklifini kabul ettim. Kendisi her yıl Balıklıova’da çadır kurarak tatil yapıyormuş. Kendisinde yedek bir çadır olduğu için, dersler biter bitmez gelmemi söylemişti. Yorgunluğu gidermenin tek yolu çadıra gitmekti.

Kamp yerine ulaştığında o mütbiş sürprizle karşılaştım. Çadır tek kişilikti ve boyu da 50 cm kadardı. Belki çadırın bu kadar küçük olduğunu bilseydim hiç gelmezdim. Bize çok yakınlık göstererek oldukça izzet ve ikramda bulundukları için kalmak zorunda kaldık. Gündüz onların çadırı önünde ve gölgede birlikte oluyorduk. Akşam çadırın içinde, yastıkta oğlum Alper yatıyordu. Biz de ona dik durumda, daracık bir yerde yatıyorduk ama ayaklarımızın dizden aşağısı dışarıda kalıyordu. İlk gece, yorgunluktan olsa gerek, nasıl uyuduğumu bilmiyorum. Sabaha karşı, daha güneş doğmamışken, ayaklarımdan çekilerek uyandırıldım. Arkadaşlar balık avlamaya gidiyorlarmış da ben de gelir miymişim? şiddetle reddettim. Ben dinlenmeye gelmiştim, uyumam gerekiyordu. Balıkçılar gidince sessizlik oldu ve ben uyumak için çabalamaya başlamıştım. Ne mümkün! Güneş doğmuş, çadırın dışındaki ayaklarımı yakmaya başlamıştı. Uyuyabilirsen uyu! Biraz daha çabaladım ama bu defa da çadırın içi yanmaya başladı, çaresiz çadırı terk ettik.

Saat 10 olduktan sonra bizim arkadaşların hanımları sofa hazırlamaya başladılar. Zira balıkçıların gelme saati imiş. Gerçekten biraz sonra balıkçılar geldi. Bir kasa dolusu, yaklaşık olarak 10 – 15 kg balık getirdiler. Hayret etmiştim. Aralarında iş bölümü yaparak balıkları ayırdılar. Küçük olanları biri deniz kenarında temizlemeye başladı, çünkü hemen yenecekmiş. Oldukça iri olanları seyyar buzluğa yerleştirdiler, onlar da akşama yenecekmiş. O kampta kaldığım sürece üç öğünde balık yedik.

Gelen balıkların nereden geldiğini öğrenmek için, artık ben de sabah seferlerine katılmaya başladım. Hayatımdaki ilk balığı da o zaman yakalamıştım. Kayıkta 5 – 6 kişi balık avlıyorduk. Her gün bir kasa dolusu balıkla kampa dönüyorduk.

Kamp hayatına alişmaya başlamıştık. Her şeye alişmiştık ama Alper bir gece hasta oldu. Hem ateşlendi hem de ishal olmuştu. Gün doğmadan yola koyularak oğlumu hastaneye götürmem gerekiyordu. Ege Üniversitesi Hastanesine götürmeli idim. Yolda, arabanın koltuğuna koyduğumuz lazımlığa oturuyor ve hiç durmadan ağlıyordu.

Hastaneye geldiğimizde “Çocuk” bölümünde muayenenin başlamamış olduğunu gördüm. Danışmadaki görevliye sorduğumda, hastalardan alınan 5 TL lik ücretin makbuzu bitmiş, onun gelmesini bekliyorlarmış. Biraz bekleyince hala makbuzun gelmediğini gördüğümünden, görevliye ısrar ederek kapıyı açmasını ve doktorla görüşmek istediğimi söyledim ama kapıyı açtıramadım. Bunun üzerine bağırmaya başladım ve zorla gireceğimi söyleyince doktor bey elinde gazete ile gelerek gürültünün nedenini sordu. Ben de çocuğun durumunu göstererek;

- Makbuz ücretini vereyim, gelince kesersiniz ama benim çocuğumu muayene edin.

- Yapılacak bir şey yok. Zaten onun tahlile gitmesi gerekir.

- Yapılacak şey onu tahlile sevk etmektir, lütfen sevk edin, dedim

Sevk yapıldı. Doğru laboratuvarın yolunu tuttum. Görevliye tahlil sonucunun ne zaman çıkacağını sorduğumda 3 – 4 saat sürebileceğini öğrendim. Çocuğun durumunu göstererek en kısa zamanda sonucu alabilmem için ricada bulundum. Alper’i koridorun kenarında lazımlığın üzerinde bekletiyorken ona bir simit aldım ama iştah yoktu, yemiyordu.

Yaklaşık 1 - 1,5 saat sonra tahlil sonuçlarını veren görevliye “bir şey var mı?” dediğimde, “var, ama doktor söylesin” dedi. Polikliniğin önüne geldiğimizde daha makbuzun gelmediği anlaşıldı. Henüz muayene başlamamış. Ben tekrar görevliye kapıyı açarak beni içeri almasını istedim ama isteğimi reddetti. Danışmadaki o küçük pencereden başımı içeri sokarak;

- Kapıyı açacak mısın yoksa buradan içeri gireyim mi? dedim.

Doktor tekrar müdahale etti ve elimdeki tahlil sonucunu benden aldı;

- Amipli dizanteri! Bu çocuğun derhal yatırılması lazım. Siz doğru kliniğe giderek yatırın, dedi.

Durumun vahametini anlamıştım. Acele olarak kliniğin yolunu tuttuk. Oraya ulaştığımızda doktor odasının boş olduğunu ve etrafta kimselerin olmadığını anladık. Bir süre bekleyelim, gelen olur dedik ama ben sabırsızlanıyordum. Alper'i odadaki hasta muayene yatağına yatırdık. Ben dışarı çıkarak bir doktor veya bir hemşire aramaya koyuldum. Koridorun sonunda ufacık bir odada bir santral ve görevlisinden başka kimse yoktu. Santral görevlisi bayandan bize doktoru bulmasını rica ettim. Birkaç yere telefon ederek aradı ama bulamadığı için kalkarak, "ben gidip arayayım" dedi ve gitti. Odaya döndüğümde Alper'in uyumuş olduğunu gördüm ve içim parçalandı.

Aradan 5 dakika kadar geçmiş olmasına rağmen ne doktor, ne hemşire ne de santral görevlisi ortalıkta yoktu. Çaresiz ben aramaya koyuldum. Yemekhaneye benzeyen bir salonda, bir masaya oturmuş birkaç beyaz önlüklü insan görünce sevinerek içeri girdim. Masadaki, doktor olduğunu zannettiğim bey elini kaldırdı ve bağırarak;

- Dur! Buraya girilmez!
- Siz neden girdiniz?
- Ne istiyorsun?
- Doktor arıyorum. Yanınızdaki santral görevlisini sizi çağırması için göndermiştim ama fındırmeye gelmiş meğer.
- Tamam, sen git ben geliyorum.
- Biraz acele etseniz iyi olur, diyerek geri döndüm.

Beklemekten sıkıldığım için, koridora çıkıp, santral kapısının üzerinde, duvardan dışarı sarkan birçok telefon kablolarını söktüm. Odaya dönerek, doktor masasında bulunan her şeyi toplayıp arabaya koydum. Masanın üzeri boşaldı ama ben daha sakinleşemedim. Çelik dolabı açarak içindeki dosyaları kucaklayınca Melek engel oldu. "O dosyalar hastalara aittir, onların bir suçu yok" dedi. Hak vererek onları yerine koydum ama burnumdan soluyordum.

Nihayet doktor geldi. Elimdeki tahlil raporunu uzatarak ne yapacağını izlemeye başladım. Derhal yatırılması gerektiğini söyleyerek, masa üzerinde kalem ve kağıt ararken bana;

- Refakatçi kalacaksa ücretini yatırmanız gerekir, dedi. Ben de;

- Ben çocuğumu yatırmayacağım. Bana evde nasıl bakmamın gerektiğini söyleyin yeter.

- Amipli dizanteri çok bulaşıcı bir hastalıktır evde bakamazsınız.

- Sizi 2 saattir bulamadım. Ona burada siz bakmazsınız, o nedenle yatırmayacağım.

- Dışarı çıkamazsınız, izin vermem, polise haber veririm.

- Yetmez, jandarmaya da haber ver. Ayrıca masanızın üstünde olanları da ben aldım. Onları istiyorsanız beni bulmanız gerekir, dedim. Alper'i kucaklayıp hastaneden ayrıldık.

Eve döndüm ama hiç huzurlu değildim. Anneme giderek oradan dershaneye telefon ederek, çocuğumun Sigorta Hastanesine sevk edilmesinin mümkün olduğunu öğrendim. Hastaneye sevk hazırlanmasını istedim ve derhal Alper'i alarak dershaneye gittik. Sevk evrakı daktiloda beni bekliyordu zira çocuğun adını bilmiyorlardı. Hemen SSK (Sosyal Sigorta Kurumu) hastanesine ve acil servisine ulaştık. Nöbetçi hemşireden doktoru çağırmasını istedim. Sanki yandaki odada imiş gibi hemen geldi ve;

- Hastanın neyi var?

- Amipli dizanteri.

Gözlerini patlatarak yüzüme baktı ve ;

- Nereden biliyorsun;

- Elimde rapor var.

- Üniversite rapor vermiş de nasıl serbest bırakmış sizi? dedi ve hemşireden derhal yatırılmasını istedi. Melek Alper'i kucakladı ve hemşire ile birlikte dışarı çıkıyorlarken, doktor benim çıkmamı engelledi;

- Annesine de bulaşmış olabileceği için onu da yatırarak tecrit edeceğiz. Siz gidemezsiniz. Hastayı ziyaret de yok. Siz işlemlerin tamamlanması için burada kalın, dedi.

Oğlum ve eşim karantinaya alınarak hastanede bir hafta kaldılar. Bu süre içinde onlar bir odada dışarı çıkmadan bir haftayı geçirdiler. Ben de, bir hafta haberleşmeden onlardan uzak kalmış oldum.

O yaz tatilini bu macera ile geçirdikten sonra, dershanede öğretmenliğe devam ettim. Dershane çok yorucu ve tempolu bir çalışma gerektiriyor. Ben o tempoya ayak uydurabildiğim işin, İzmir'deki dershaneciliğim dokuz yıl sürdü.

Özel sektörde çalışmanın ne demek olduğunu orada öğrendim.

Nasıl mı?

Eşim ikinci çocuğumuzun doğumu için sancılandığı sabah erkenden hastaneye bıraktım. Ben dershaneye giderek izin almak istedim. Müdür Bey;

- Sen derse gir, ben bir fizikçi bulup göndereyim, sen o zaman hastaneye gidebilirsin, dedi.

Ben her teneffüs bir Müdür Beyi, bir de hastaneyi arayarak, bir fizikçi gelse de eşimin yanına gitsem diye sabırsızlanıyordum. Bir teneffüste kızım doğduğunu öğrenince, Müdür Bey'e telefon açarak;

- Kızım doğmuş, artık izin istemiyorum, hastaneye gitmekte olduğumu haber vermek için aradım, dedim ve dershaneyi terk ettim

Özel sektör işte bu! Eşim, kızım Tuğba'yı doğururken ben kara tahta önünde fizik anlatıyordum.

Daha sonra Antalya ve Konya'da dershaneciliğe devam ettim. Konya'da dershaneye ortak olduğumdan artık ticari kaygılar da işin içine girince öğretmenlik tamamen başka boyut kazanmıştı. Demek ki öğretmenlik Uşak'ta başlamış ve orada bitmişti. Konya'da 13 yıl çalışıp yeni dostlar edinip birçok öğrenci yetiştirdim. Bu arada Alper, Bilgisayar Bölümünü kazanarak Ege Üniversitesi'ne, kızım Tuğba da Ege Tekstil Mühendisliğini kazanarak İzmir'e geldi. Artık bizim de yuvaya dönme zamanımız gelmişti. Konya'da emekli olarak tekrar İzmir'e döndük ve hayata devam ediyoruz.

FIKRA GİBİ

Bu bölümde öğretmenliğim sırasında başımdan geçen fıkra gibi birkaç olayı nakletmek istiyorum.

1

Buca Eğitim Enstitüsünde gece bölümü sınıflarından birinde, çözmekte olduğum bir probleme öğrencinin de katılmasını istedim. Bir öğrenciyi tahtaya kaldırdım ve;

- Problemi beraber çözelim. Yer çekimi ivmesi ola 9,81 ile 16 çarpılacak, hadi bu işlemi sen yap, dedim.

Öğrenci verdiğim sayıları alt alta yazarak tebeşiri attı ve;

- Ben virgüllü çarpma bilmem, dedi ve yerine oturdu.

Bunu söyleyen öğrenci lise mezunu idi ve bir yüksek okul kazanmıştı.

2

Büyük Dershanede problem çözüyordum. Tahtaya beş soru sığdırabilmişim. Tahta tamamen dolunca tahtanın en solundan silmeye başlayacaktın ki arkalardan bir ses “dur hocam, silme! O soruyu yanlış çözmüşsün” diye bağırdı. Eğer yanlış yapmışsam rezil olduk demektir. Ama ben o problemden sonra daha dört problem çözmüştüm, neden şimdi söylüyor diyerek endişe ederek;

- Söyle bakalım neresi yanlış?

- Sen $\frac{1}{2}$ buldun ama cevaplarda $\frac{1}{2}$ yok. 0,5 - 1 - 1,5 - 2 var, dedi.

Bu öğrenci lise son sınıf öğrencisi ve $\frac{1}{2}$ nin 0,5 olduğunu bilmiyor.

3

Konya’da bir derslane öğrencisi;

- Hocam ben Endüstri Meslek Lisesi Elektronik Bölümü öğrencisiyim. Defalarca televizyon açarak tamir yaptım. Her türlü televizyonu tamir edebilirim. Hiçbirinin içinde ne sayılar ne üçgenler ne de dörtgenler görmedim. Üniversite sınavında neden bana matematik soruyorlar?

- Her mühendisin matematik ve hesap bilmesi gerekir. Ne mühendisi olursan ol matematik bilmen gerekir. Sen, hiç matematik bilmeyen bir İnşaat Mühendisinin yaptığı evde oturmak ister misin?

- Hayır.

- İşte o nedenle, mühendis olmak isteyenlere matematik sormak zorundayız.

4

İzmir’de derslanedeki derslerim bitmiş, otobüsle eve dönüyordum. Oturduğum yerde ertesi gün çözeceğim sorulara bir göz atmak için kitabını açmış inceliyordum. Yanımda oturan gençten biri kitabıma kafasını uzatarak;

- Derslanede öğretmen misiniz?

- Evet.

- Ben de öğretmenim. Derslanede öğretmen olmak için ne yapmam lazım ?

- Derslane sınavla öğretmen alır. Sen ne öğretmenisin?

- Matematik.

- Nereden mezunsun?

- Buca Eğitimden.

- Ben orada Müdür Yardımcısıydım, beni neden tanımıyorsun?

- Hocam biz mektupçulardanız, hiç okula gitmedik ki. Üç ayda mezun olduk. Bizi doğuya atayacaklar. Ben ege çocuğuyum oralarda yapamam, bari derslaneye gireyim diye düşünüyorum.

- Üç ayda mezun oldunuz da, türev, entegral, analiz gibi dersler gördünüz mü?

- Yok hocam, biz hiç İngilizce görmedik.

Ülkemizde muhtemelen siyasi çıkarlar uğruna, matematik konularını İngilizce zanneden matematik öğretmenleri de yetişmiş.

5

Konya’da dershanedeki ilk yılımda, yeni gelmiş olmam nedeni ile bana haftada bir saat dersi olan SÖZEL sınıfları da verilmişti. Bu sınıftaki öğrenciler geçen yıl sınavı kazanamamış öğrenciler idi ve fizik dersine ilgilerinin oldukça az olduğunu biliyordum. O nedenle onlara kolay gelecek OPTİK konusunu anlatıyordu. Küresel aynalarda bilinmesi gerek en önemli şey, asal eksene paralel gelen ışığın odaktan, odaktan gelen ışığın asal eksene paralel gideceğidir. Konunun kavranmış olduğuna kanaat getirdikten sonra, konu ile ilgili problemler çözmeye başlamıştım. Çözdüğüm problemler hayli kolay olduğu için anlıyorlardı ve “ bu kadar kolay mı ?” demeye başlamışlardı. Bir sorunun şeklini tahtaya çizdikten sonra;

- Bu soruyu beraber çözelim. Bana yardım edin, diyerek bazı öğrencilerin çözüm ile ilgili fikirlerini alarak, problemi çözdük.
- İşte bu soru, geçen yılki Üniversite Sınav sorusu idi. Gördüğünüz gibi sizin de çözebileceğiniz sorular da var.

Bir öğrenci ayağa kalkarak;

- Hocam, Üniversitede geçen yıl bir soru vardı ... dedi ve gözlerini tavana dikerek hatırlamaya çalıştı. Arada bir “ İıı...” sesleri çıkardı ama soruyu hatırlayamadı.

- Onun cevabı ne idi? dedi. Ben de hiç beklemeden;
- C, dedim. Teşekkür ederek oturdu.

Sınıfta bir kahkaha kopmasını bekledim ama hiçbir tepki gelmedi. Şaşırmıştım. İçimden “ eyvah ben nereye geldim ?” diye düşünmeye başladım.

Teneffüste öğretmenler odasında olanları anlattım. Gülmelerini beklerken, bir öğretmen atılarak;

- O Vedat’tır. Gayet normal. Bu sene üçüncü defa sınava girecek, dedi. (Öğrencini gerçek adı Vedat değildi.)

Bu olaydan sonra bana, “ sana bir şey soracağım “ diyen herkese, daha sormadan “C” cevabını verdim.

Ortağı olduğum Konya'daki dershanenin bilgisayar sorumlusu idim. Kayıtların bilgisayara geçmesi, sınavların okunması ve değerlendirilmesi, sınav sonuç belgelerinin yazılması, sınıf listelerinin çıkartılması hep benim işimdi. Bilgisayar, kayıt bürosundaki büro elemanlarının yanındaki masada idi. Ben bilgisayarda çalışırken bir veli kızını kaydetmeye gelmiş, sınıfta erkek olup olmayacağını soruyordu. Kayıt elemanı “kızınız Kız Lisesi öğrencisi ise, bizde Kız Lisesi sınıfı olduğundan sınıfta erkek öğrenci olmayacak” dedi. Adam ısrarla “erkek olmayacak değil mi?” diye sorunca, dayanamayıp;

- Olacak Bey Amca, ben olacağım.
- Sen ol canım, zararı yok.
- Neden böyle ısrarcısiniz, kızınız dershaneye gelirken yalnız kızların geçtiği bir yoldan mı gelecek? Üniversiteyi kazanınca, yalnız kızların olduğu bir üniversite bulacak mı?
- Dinimizce erkekle kızların bir arada olmasını emretmiyor.
- Allah muktedir değil mi? Kızlara ayrı bir dünya erkeklere ayrı bir dünya yaratırdı öyle olsaydı.
- Öyle ama biz ... mahallesinde oturuyoruz, konu komşu ne der?
- Desene sen Allah'tan değil, konu komşudan korkuyorsun.

Hiçbir şey öğretemeyeceğimi ve hiçbir şeye ikna edemeyeceğimi anladığım için konuşmayı daha fazla uzatmadan kayıt işleminin tamamlanmasını sağladım.

Sınav sonuçlarını koridordaki panoya asmış, ilk derse giren öğretmenlere sınıfların sınav sonuç belgelerini yetiştirmiştim. Diğer sınıfların sonuç belgelerini çıkartmakla meşgulken zil çaldı ve öğrenciler teneffüse çıktı. Bizim meşhur Vedat koşarak yanıma geldi ve;

- Hocam, sizin bilgisayar bozuk! Benim TM puanımı yazmamış, dedi. Bir yanlışlık olmaması gerekirdi. Tereddüt ederek bilgisayardaki cevap anahtarını ve Vedat'ın doğrularını inceleyince durumu anladım ve;
- Vedat, TM puanın hesaplanması için Türkçe'den ve Matematik'ten en az 4 doğru cevap vermen gerekiyor, oysa sen hiç matematik yapmamışsın.
- Haaa ... diyerek gitti.

Daha sonraki sınavda tekrar gelerek ;

- Hocam, sizin bilgisayar bozuk, benim TM puanımı gene hesaplamamış.
- Matematikten 4 doğru yaptın mı?
- Yaptım.

Yaptıklarını inceledikten sonra;

- Matematikten 4 soru yapmışsın ama, hepsi yanlış. TM puanının hesaplanması için 4 doğru olması gerekir. En iyi bildiğin sorulara cevap ver.
- Haaaaa ... diyerek gitti.

Bir sonraki sınavda gene geldi ve;

- Hocam, sizin bilgisayar yanlış, benim TM puanım gene yok.

Durumu inceledim ve;

- Bu defa 3 doğru bir yanlış. En iyisi sen 6 - 7 soruya cevap ver ki, yanlışlar doğruları götürünce 4 doğru kalsın.
- Haaaaa ...diyerek gitti.

Vedat azmetti ve o yıl değil ama ertesi yıl (dördüncü yılında) Halkla İlişkiler Bölümünü kazandı ve mezun oldu.

İzmir Büyük Dershanedeki bir sınıfta ders vermekte idi. Aylardan galiba Mayıs idi. Sınıflar 40 kişilik ve hava çok sıcak olduğu için sınıf kapısı açık durumdaydı. Dersin son 10-15 dakikası olmalı idi. Kapının önünde bir adam belirdi. Öğrenci velisi olduğunu zannederek “şu anda ders var 10 – 15 dakika sonra gelin” dedim. Adam bana “ben müfettişim” dedi. Ben de;

- O zaman kapıya vurarak girin ve kendinizi tanıtın, dedim.

Öğrencilerden, Müfettiş Beye bir yer vermelerini istedim ve sınıfın arka tarafına oturmasını sağladım.

Dersin konusu Düzgün Dairesel Hareket idi. Problem çözmeye devam ederek tam tahtayı sonuna kadar doldurmuştum ki, zil çaldı. Öğrencilerden, önce müfettiş beyin çıkması isteyerek sınıftan birlikte çıktık. Koridorda kendisini öğretmenler odasına davet ederek bir çay ikram etmek istedim. Davetimi kabul ederek benimle beraber öğretmenler odasına geldi. Yan yana oturarak çaylarımızı yudumlarken bana;

- Geometri hocasısınız değil mi?
- Hayır, Fizik öğretmeniyim. Ya siz ne öğretmenisiniz?
- Benim ne öğretmeni olduğumu ne yapacaksın?
- Beni kimin denetlediğini bilmek istiyorum.
- Biz yılların tecrübesi ile kimin ne olduğunu gözünden anlarız.
- O halde gözüme bakın ve bir daha benim sınıfıma gelmeyin.
- Hocam, bir çay içecektik, müsaade etmediniz, dedi ve kalkarak odayı

terk etti.

Öteki teneffüs öğretmenler odasındaki telefonda beni Müdür Beyin çağırdığını öğrenince derhal gittim. Kapıdan içeri girince Müdür Beyin yanında Müfettiş Beyin de oturuyor olduğunu gördüm. Önümü ilikleyerek;

- Beni istemişsiniz müdür bey
- Müfettiş Beyi sınıfına kabul etmiyormuşsun, öyle mi?
- Evet. Dairesel hareketlere ait problemleri çözerken, tahtaya çizdiğim

dairelerden dolayı beni geometri öğretmeni zannetmiş. Beni denetleyenin fizik bilmesi gerektiğini zannediyorum.

Müfettiş duramayarak;

- Bilmese ne olur?
- Benim tahtada yapacağım yanlışı anlayamaz.
- Sen yanlış yaparsan sınıftaki öğrenciler tepki gösterir zaten.
- Öğrenciler tepki gösterir de müfettiş ne eder bilmiyorum.

Müdür bey aramızda geçen diyalogu bitirmek için olsa gerek ,

- Bakanlıktan tam yetki ile geldiklerini ve senin işine son verebileceğini biliyor musun?

- Bu yetkilerini her zaman kullanabilirler.
- Hadi şimdi dersine git.

Ertesi teneffüs Müdür Bey beni gene çağırınca, “eyvah, galiba müfettiş sert çıktı” düşüncesi ile endişe içinde müdür beyin odasına girince, müdür beyin yalnız olduğunu fark ettim. Beni oturtarak “gerçekten seni geometri hocası mı zannetti?” diye sordu. Olan biteni en ince ayrıntılarına kadar anlatınca bana hak verdi. Çünkü müfettiş, İlköğretim Müfettişi imiş.

Bir daha dershaneye İlköğretim Müfettişinin geldiğini hatırlamıyorum.

İzmir’de emeklilik dönemimi yaşarken, eşimin dizindeki bir rahatsızlığı nedeni ile 15 gün süre ile Balçova Termal Tesislerinde fizik tedavisi görmesi gerekiyordu. Her sabah onu Balçova’ya götürüp getiriyordum. Son gün eşimi tedaviden alıp eve giderken bana şunları söyledi;

- Sıcak su havuzunda, daha önceden tanıştığım, ben gibi tedaviye gelen bir öğretmenle konuşuyorduk. Benim Uşak’ta çalıştığımı öğrenince bana “bizim Uşak’ta okurken çok değer verdiğimiz bir öğretmenimiz vardı. İzmir’li olduğunu biliyoruz ama bir türlü kendisine ulaşmadık. Kendisinin bizim üzerimizde büyük emekleri vardır.” deyince kendisine o öğretmenin kim olduğunu sorduğumda bana “ Ekrem Vahaplar” dedi. Ben de “Ekrem Vahaplar benim eşim” deyince çok sevindi.

- Kimmiş o? diyerek merakla sordum.
- Aytuğ Besçioğlu.

Kendisini hatırladım ve tekrar görüşebileceğimiz için çok mutlu olmuştum. Eşimden adres ve telefon numaralarımızı alarak görüşmemizi sağladığı için kendisine teşekkür borçluyum.

Aytuğ ile görüştüktan sonra, İzmir ve civarında oturan daha çok arkadaşımızın olduğunu öğrendim. Birkaç defa bir araya geldikten sonra, topluca bir araya gelmek için Kuşadası'nda bir genel toplantı yaptık. 40 yıl sonra eski öğrencilerimle bir araya gelmenin sınırsız mutluluğunu yaşadım. Kuşadası'ndaki toplantıda bir ara otelin bahçesine çıkarak dolaşmak istediğimde bir öğrenci yanıma gelerek;

- Öğretmenim, bir akşam siz nöbetçi idiniz. Etütte sınıfımızı gezerken benim ders çalışmadığımı ve roman okuduğumu görmüştünüz. “ Yarın matematik sınavınız var ve sen roman okuyorsun” diyerek banım romanımı aldınız. O roman KELEBEK romanı idi ve bana iade etmediniz, dedi.

Çok mahcup olmuşum. Kısa bir süre yaşadığımız sessizlikten sonra;

- Olayı ben hatırlamıyorum. Ama romanını iade etmemekle büyük hata işlemişim. Sana bir kitap borcum olsun, bundan sonra yapacağımız ilk toplantıda (Antalya'da) borcumu ödeyeceğime söz veriyorum, dedim.

Bir sonraki toplantıda sözümü tuttum.

Bir öğretmenin yaptığı her hatanın, öğrenciler tarafından unutulmadığını, bu nedenle öğretmenlerin daima örnek insan olmaları gerektiğini bana bir kere daha hatırlatan o öğrenciden tekrar özür diliyor ve bana verdiği bu ders için teşekkür ediyorum.

Haziran ayında, Üniversite Sınavı yaklaşmış olduğu için günde 12 saat ders veriyorduk. Bu tempo haftada 7 gün devam ediyordu. Hem çok yorucu hem de çok monoton oluyordu. Sabah ilk derste çözdüğüm problemi, akşama kadar 12 kere tekrar ederek çözüyordum. Öyle otomatikleşmişim ki, son problemi çözünce tebeşiri bırakmadan ders zili çalıyordu.

O günün son dersi idi. Yorgun olduğumdan özlemle zilin çalmasını bekliyordum. Bir problemi çözmüş, ötekine geçecektim ki bir öğrenci “anlamadım” diye bağırınca, çok şaşırmıştım. Elimdeki tebeşiri ona fırlatarak;

- Nasıl anlamazsın! 12 kere anlattım, dedim ama der demez 11 kereyi başka sınıflarda anlattığımı hatırladım.

Bir öğretmenin günde 12 saat ders vermemesi gerekirmiş.